

VEZÉRCIKK

Fogy az idő • Kovács Zoltán

Év végén szinte az élet minden területén mérleget készítünk az eltelt esztendőről. Az ország gazdasági mérlege, a különböző szervezetek működési mérlege stb. mellett jóformán minden ember számot vet a vele történekről, és elgondolkozik a jövőn. Lázasan készülnek a tervek mind a magánéletben, mind a gazdasági szférában, mintha olyan természetes lenne, hogy lesz új év, lesz jövő. Pedig ez egyáltalán nem magától értetődő. Az idő Isten kezében van, és csak addig tart, ameddig Ő akarja.

Kizárólag Isten kegyelme az, hogy 1995-re hajthattuk a naptárt. Nem tudjuk, mennyi idő van még hátra az Ő évkönyveiben. Életünk hátralevő évei vészesen fogynak – most is eggyel kevesebb lett belőlük. Ugyanilyen gyorsan fogy Isten kegyelmi ideje is, melyben még van lehetőség a megtérésre, az evangélium hirdetésére. Az idő különleges erőforrás – mondta egy közgazdász –, hiszen minden más pótolható, de az elvesztegetett idő nem. S valóban, az idő szüntelenül halad, teszi a dolgát, amíg Urunk véglegesen meg nem állítja.

De mit cselekedjünk mi, hisz fogy az időnk?! Mondjuk azt, nem érek rá Isten dolgaira, mert a magaméra sincs elég időm? Vagy a lelkesedéstől hajtva kapkodva fogjunk hozzá Krisztus örömmüzenetének hirdetéséhez, mert sietni kell a lelkek megmentésével? Tegyük ezt, minden mást elhanyagolva?

Pál apostol hirdette az evangéliumot, de gondja volt a saját megélhetésére (sátorkészítés), és üdvösségére is. „Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra; úgy viaskodom, mint aki nem levegőt vagdos, hanem megsanyargatom testemet, és szolgálva teszem, hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek” (1Kor 9,26–27). Maradva a sportpéldánál: ha egy focicsapat pár perccel a mérkőzés vége előtt vesztesre áll, és nem törődve a kevés idővel, a szokásos kényelmes tempóban játszik, akkor nincs esélye az egyenlítésre; miként akkor sem, ha a játékosok kapkodva kezdenek előrerohanni. Ha kevés az idő, fegyelmezetten kell játszani, nem kapkodva, hisz akkor könnyen becsúszhat egy–egy hiba, de mégis sietősen, mivel nincs idő felesleges mozdulatokra.

Így van ez a hitéletben is. Mivel kevés az időnk, ezért fegyelmezetten, nem kapkodva a legfontosabb dolgokra kell koncentrálnunk, elhagyva a felesleges kitérőket, időnk és energiánk lényegtelen dolgokra való pazarlását.

Fogadjuk meg az Ige tanácsát: „A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok” (1Pét 4,7). Legyünk mértékletesek az anyagi javak és a ranglétra magasabb fokainak megszerzésében, és legyünk józanok, hogy ne tudjanak elcsábítani bennünket a buta reklámok és a divat, sem a sikeréhség vagy a karriervágy! Józanul tegyünk különbséget szükséges és szükségtelen, lényeges és lényegtelen között, hogy ráérjünk imádkozni. Az ima az, amire a hívőnek leginkább szüksége van. Az imádkozó háttérrel végzett munka a legeredményesebb. Az imádkozásra „vesztegetett” idő megtérül, míg a kapkodó szolgálatnak kevés a gyümölcse. Kívánok hát minden kedves olvasónknak mértékletességet, józanságot és sok imádkozást ebben az esztendőben!

MEDITÁCIÓ

Miért nem mosták meg a kezüket Jézus tanítványai? • *John Ortberg, a Christianity Today 1994. aug. 15-i számából fordította: ifj. Kovács Béla*

A vallási vezetők a határvonalak világos meghúzásával foglalkoztak, de Jézus arról beszélt, mi a lényeg.

Miért van az, hogy a keresztények, akik arra hívtak el, hogy szentek legyenek, meglegszenek azzal, hogy „emberek fölöttiek”?

A Római levélhez írt kommentárjában James D. G. Dunn brit bibliaudós arról beszél, hogy Pál apostol idejében a rabbinikus irodalomban a törvény három aspektusával találkozunk: a körülmetélés, a szombat megtartása és az étkezési előírások. Mindezek azonban mellékes dolgok. Egyetlen kegyes első századbéli rabbi sem mondta volna, hogy ezek az előírások alkotják a törvény magját. A törvény lényege ugyanis világos volt: „Halljad Izráel, a mi Istenünk egy Úr. Szeresd a te Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből” (5Móz 6,4–5). Akkor miért van mégis nagy hangsúly a körülmetélkedés, a szombat és az étkezési szokások kérdésén? A magyarázathoz Dunn segítségül veszi a szociológusok „határjelző” fogalmát. A határjelzők olyan, mindenki előtt világos, de bizonyos fókig elhanyagolt dolgok vagy cselekvések, amelyek arra szolgálnak, hogy az egy csoporthoz tartozó embereket elkülönítsék a kívül levőktől. Ha például egy hatvanas évekbeli Volkswagen mellett állsz meg, amire különböző békejelszavak vannak ragasztva, vagy a lökhárítóra az van írva, hogy Make love, not war, és a sofőrje hosszú haját és nagymama szemüveget visel – rögtön tudni fogod, kivel van dolgod.

A vallási csoportok – talán másoknál jobban – hajlamosak arra, hogy magukat valamiképpen megkülönböztessék a kívülállóktól. Éppen ezért volt az, hogy Pál idejében a vallási szakértők nagy mértékben foglalkoztak a határjelzőkkel. Ezek kötötték le figyelmük oroszlánrészét – nem azért, mert önmagukban olyan fontosak lettek volna, hanem azért, mert ezek voltak az indikátorai annak, hogy ki tartozik az Isten népéhez, és ki nem. Vagyis egy „határ-orientált” lelki életet jelenítettek meg. Míg a vallási szakértők a határok világossá tételére koncentráltak, Jézus azzal foglalkozott, mi van a hívő élet középpontjában. Amikor a törvény lényegéről kérdezték, szavai azonnal a szívbe találtak: szeresd az Istent, és szeresd az embert (Mk 12,29–31).

Máskor, amikor arról kérdezték, hogy tanítványai miért nem követik a farizeusok rituális kézmosási szokásait, Jézus azonnal rámutatott a szenny igazi forrására: az emberi szívre (Mk 7,1–23). Az Újszövetségben következetesen azt látjuk, hogy a lelki életet az határozza meg, mi van a középpontban, és nem a határjelzők. Ez az „ige-orientált” keresztény élet.

Mindez megmagyarázza, miért is volt olyan sok konfliktus a vallási vezetők és Jézus, illetve Pál között a szombat, az étkezés és a körülmetélés kérdésében. Jézus nemcsak más véleményen volt a törvény alkalmazását tekintve, hanem egyszerűen alapjában fenyegette a farizeusoknak a saját magukról mint Isten népéről alkotott tanítását.

A szűkkeblű „rajongás” a határjelzőkért állandó kísértést jelent a hit embere számára. Azok, akik komolyan követik Istent, hajlamosak hinni, hogy ez valami olyan különbséget hoz életükben, ami másokká teszi őket. És ha például nem lesznek nyilvánvalóan szeretőbbé, majdnem elkerülhetetlenül keresnek olyan határjelzőket, amelyek azt bizonyítják, hogy az ő hitük mégis más. Bizonyos gyülekezetekben például a pásztor lehet megkeseredett, vagy neheztelő szívű, szolgálatát mégsem kérdőjelezi meg semmi komolyan, amíg a dolgok „jól mennek”. De ha netalán rágyújtana egy cigarettára a parkolóban, amíg a testvéreket üdvözli,

hatalmas kavardást okozna. Miért? Senki sem vitatja ugyan, hogy egy cigaretta kisebb bűn, mint a keserűséggel teli élet, de a cigizés mégis egyfajta határjelző.

Mi a rossz a dzsesszben?

Az ilyenféle határjelzők generációról generációra változnak. Abban a bibliai főiskolában, ahová a hetvenes évek végén jártam, még mindig tiltva volt a dzsessz hallgatása. A főiskolát századunk elején alapították, amikor még a dzsessz jelentős határjelző volt. Bár ötven év eltelt, még mindig senki sem volt hajlandó megkérdőjelezni ezt a határt, mert úgy tűnt volna, hogy kiegyezett a bűnnel. Szabadon hallgathattuk a punk zenét vagy a heavy metalt, de Louis Armstrong tilos volt. Vasárnaponként a tenispályák zárva voltak, de valami okból kifolyólag a röplabdapályák nem. (Mint teniszjátékos, mindig fenntartottam azt a nézetemet, hogy a két sport közül a röplabda a világiasabb, mert szorosabban kapcsolódik Kaliforniához, ahol a strandokon gyakran játszzák.)

A határjelzők mind liberális, mind tradicionális környezetben egyaránt léteznek. A formái viszont különbözők lehetnek, úgymint bizonyos „korrekt” politikai nézetek felkarolása, vagy mint a hímnemre utaló szavak használata Istennel kapcsolatban (bizonyára az angol nyelvben – A fordító megjegyzése), de a mögötte húzódó szándék ugyanaz.

Természetesen vannak olyan kérdések, amelyek elkerülhetetlenül választóvonalat képeznek azok között, akik Krisztus követését választották, és azok között, akik nem. Jézus világossá is tette ezt szolgálatát illetően, amikor arról beszél, nem azért jött, hogy békét hozzon a világnak, hanem kardot, hogy „meghasonlást támasszon az ember és az apja között” (Mk 10,34–35). Krisztus követőinek állást kell foglalniuk olyan kérdésekben, mint a szexuális erkölcs, az erkölcsi alapigazságok, a materializmus és militarizmus elutasítása stb.

De különbséget kell tennünk az erkölcsi normák és a határjelzők között. A Biblia például úgy tanítja, hogy a nemi kapcsolatnak a heteroszexuális házasságon belül van a helye. Ez az állítás bizonytalanságot vált ki azok között, akik egyetértenek vele, és akik ellenzik.

Mindez önmagában még nem határjelző, legalábbis abban az értelemben nem, ahogy mi használjuk ezt a szót. A határjelzők magukban foglalhatják az elfogadott erkölcsi alapvetéseket (szexuális erkölcs), vagy nem (étkezési szokások vagy a kártyázás kérdése).

Bármi határjelzővé válhat, ha a csoportban úgy tekintik, mint ami megerősítheti a felsőbbrendűség érzését, és ezzel együtt hozzájárul mások kirekesztéséhez.

Jézus tanításában szemléljük ezt az állítást a leginkább a nemi erkölcsöt illetően, különösen amikor szembekerült azokkal a vallási vezetőkkel, akik ellenálltak neki. A Jn 8-ban egy házasságtörő asszonyt hurcoltak Jézus elé. Ekkor Ő az erkölcsi normát (a bűn kérdését) hangsúlyozta a házasságtöréssel szemben, de tovább is ment ennél, rámutatva, hogy a házasságtörés – mint erkölcsi alapkérdés – nem használható határjelzőként, ami által határt lehetne vonni az erkölcsileg magasabbrendű nem-házasságtörők és az alacsonyabbrendű házasságtörők között.

Hasonlóan ilyen esetről van szó, hogy megpróbáltak volna erkölcsi alapigazságokat határjelzővé tenni, amikor Jézus arról beszél, hogy ha valaki gonosz kívánsággal tekint egy asszonyra, szívében már el is követte a házasságtörést (Mt 5, 28). Azonban nem azt mondta, hogy a kívánság ugyanolyan veszélyes, mint a házasságtörés. A szexualitást érintő emberi gyarlóság ugyanis általános. A házasságtörés csupán „technikai” elkerülése nem adhat alapot az erkölcsi felsőbbrendűség érzésére és mások kirekesztésére.

Jézus követőinek Isten erkölcsi normáit kell képviselniük a nemiség területén is. De amikor a kinyilatkoztatott igazságokat humorosan fogalmazzuk meg (mint azon a plakáton, ami a homoszexuálisok jogai ellen szólt, és ez volt olvasható: A Biblia azt mondja, Isten teremtette Ádámot és Évát, nem pedig Ádámot és Gézát), elfelejtjük közölni, hogy a nagy szakadék nem az ideológiailag helyes és helytelen között van a Bibliában, hanem a szent Isten és a bűnös teremtmények között. Különböző megkíséreljük az erkölcsi normát határjelzővé tenni.

Bárhol is legyen az, a határjelzők keresése (vagy hogy közérthetőbbé tegyük: a törvény betűjéhez való ragaszkodás) kétféleképpen jelentkeznek. Először is helytelen állításként egy kérdéstről (például: a kártyázás erkölcsileg rossz), vagy másodszor: egy bizonyos viselkedés követésének illetve elutasításának hangsúlyozásaként, mégha ez a viselkedés bibliailag szankcionálható is, mégis határt von és szelektál az emberek között. Ezáltal figyelmen kívül hagy más, lényegibb kérdéseket. Mindezt az a szükség indokolja, hogy bizonyítani tudják, Isten igazán kedveli azokat, akik betartják ezeket a határokat.

A határjelzők erőltetésének tendenciája sokféleképpen befolyásol minket. Az egyik legrosszabb az, hogy eljelentékteleníti a szentséget. Ami azt jelenti, hogy egyrészt félelmetessé, másrészt közönségessé és üressé teszi a szentség fogalmát. Ez az, amiről Stephen Mosley ír, amikor azt mondja: „A világ számára különleges és mellékes emberekké válunk, akik többé nem a vonzó világosságot képviselik. A szentséget helyettesítő pótszerek meglehetősen siralmasak, használóik a „szenthely sarkából” siránkoznak, félbeszakítják az örvendezést, kifogásokat mormolnak, elvétik a lépést és lemaradoznak. Az ilyenfajta szentségre törekvés a világi kortársak szempontjából meglehetősen szűkkeblű, sőt triviális törekvésnek tűnik, mondjuk, a világbéke elérése vagy a világméretű éhezés leküzdése érdekében hozott erőfeszítésekkel összehasonlítva, vagy mondjuk, akár az ékszerekbe vagy a trágárságba belefeledkezettekkel összevetve is nem látszik valami eget rengetőnek.”

Ez valami olyasmi, amiről Jézus beszél, amikor azt mondja, hogy a mi igazságunknak meg kell haladniuk a farizeusok és írástudók igazságát. Mint tudjuk, ez az állítása igencsak meglepte hallgatóságát. A farizeusok problémája nem az volt, hogy nem munkálkodtak elég odaszántan, hanem hogy rossz helyen munkálkodtak. Figyelemben tartották ugyan a határokat, de figyelmen kívül hagyták a lényegét, és így fényévekre voltak Isten szívéből. („Jaj nektek farizeusok, mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és minden veteményből, de elhanyagoljátok a jogosságot és Isten szeretetét” – mondja Jézus a Lk 11,42-ben.) Amikor Jézus azt mondta, hogy a mi igazságunknak meg kell haladnia a vallási vezetők igazságát, valójában elég alacsonyra tette a mércét: a valódi igazságosságból ugyanis nekik alig volt valamijük. (Annak meghaladása tehát nem nagy teljesítmény.)

A kizárólagosság kísértése

A hit határjelzők általi megközelítése kiváltja a zártkörűség utáni vágyat.

Ki ne ismerné ezt a jelenséget? Iskolák, klubok, éttermek vagy más közösségek is egyaránt az exkluzivitás (zártkörűség) igényével lépnek fel. Az evangélium célja azonban, hogy a történelem legnyitottabb közösségét hozza létre ezen a megosztott világon.

Dunn azt bizonyítja, hogy Pál apostolnak a törvény helytelen használatát érintő kritikája a Római levélben nem arra irányult, hogy az emberek túlon túl igyekeztek jók lenni vagy erkölcsi hitelt gyűjteni maguknak. Hanem éppen arra, hogy a törvény olyan fegyverré vált, aminek segítségével akarták a „lelki szegényeket” kizárni Isten népe közül. Az eredmény pedig az lett, hogy ugyanazok az emberek, akik úgy gondolták, hogy nagy igazságukat hangoztatják, valójában egyre keményebb szívűvé és kevésbé szeretővé váltak a pogányoknál, akiket pedig megvetettek.

Georg Barna arról ír, hogy a különböző, hit alapján szerveződött közösségek hogyan válnak saját érdekeiket szolgáló szubkultúrákká, amelyek, jóllehet nem tudatosan de a kívülállók számára átjárhatatlan határokat állítanak:

„Közvélemény-kutatási adatok bizonyítják, a legtöbb amerikai szerint nincs különbség az újjászületett hívők és a nem hívők között abban, ahogyan élnek. Az egyetlen különbség az, mondják az emberek, hogy a hívők vallásosabbak, fanatikusabbak és szüklátókorúbbak. Nincs olyan széleskörűen elterjedt nézet, miszerint a hívők vallási tapasztalata megváltoztatná a gondolkodásunkat vagy az életmódunkat.”

Azonban az igeorientált keresztény arra koncentrál, mi Isten akarata az ember életében. Ez

folyton arra késztet engem, hogy megvizsgáljam: „Krisztus az én Uram? Vajon Ő van-e életem központjában? Vajon egyre jobban szeretek, és egyre inkább megélem azt, amit Ő tenne az én helyemben?”

Bizony nagyon megalázó, sőt kétségbeejtő az a felismerés, hogy a valóságos szeretetben Isten és emberek felé nem sokkal vagyunk előbbre (sőt talán lemaradva is) azoktól az emberektől, akiknek nincs, vagy alig van vallásos hitük. Elsődleges fontosságú kérdés ilyenkor, hogy életünk mennyire orientált az Igére (a lényegre). Ugyanez magyarázza a Jézus és ellenzői közötti sok konfliktust is. Jézus foglalkozott olyanokkal is, akik nyilvánvalóan messze kívül estek azon a bizonyos határon – gondoljunk csak a parázna nőre vagy a vámszedőkre. De amint ezek közül egy is Isten üzenete felé fordult (vagyis „megtért”, ahogy a Biblia mondja), Jézus azonnal Isten népéhez tartozónak ismerte el őt. Ugyanakkor azokat a vallási vezetőket, akik minden percükben igyekeztek tiszteletben tartani a határjelzőket, Jézus messze a szajhák és vámszedők mögött levőknek titulálta. Csoda, hogy nem ölték meg Őt azonnal!

Manapság túl ritkán alkalmazzuk azt a fajta hívogatást, amit Jézus példaként adott elénk. Az esetek többségében a „Kövess engem!” felszólítást azzal helyettesítjük, hogy „Tudod te azt, hogyan lehet a mennybe kerülni haláloed után?” Ennek következménye, hogy a „követés” iránti igény megvan ugyan, de meglehetősen az egyén választásától függ (akarja-e követni Jézust, vagy csak a mennyet?) Hasonlóan a hólánchoz, vagy a hátsó ablak páramentesítőhöz, rajtunk múlik, használjuk-e vagy sem. Gyakran a „mennybe jut” vagy a „pokolba jut” kategóriájában gondolkodunk, mintha ezek megváltoztathatatlanok lennének. Hajlunk afelé, hogy vitatkozzunk a határok megfogalmazásán, amelyek – úgymond – a mennybe jutás minimális feltételei.

Egyszer olvastam egy verset, aminek a címe „Az ajtónál állok” volt. Ez a vers azt gondolatot fejtette ki, hogy azok az emberek, akik egyre beljebb jutnak a keresztény életben, egyre kevésbé képesek szeretni azokat, akik kívül vannak. Egyre inkább belemerülnek saját szubkultúrájukba, annak fogalom- és ízlésvilágába. A költő épp azt akarja mondani, hogy ne merüljünk bele annyira a „hívó” kultúrába, hogy ezáltal éppen a kifelé vezető ajtó közelébe kerüljünk. A vers kifejezi azt, mi történik akkor, amikor a hit határorientált szubkultúrává válik.

Azonban a „Kövess engem” felhívásra adott válaszban nincs olyan aspektus, ami arra késztetne, hogy egyre beljebb kerüljünk a sajátos keresztény kultúrába. Ellenkezőleg, aki egyre beljebb halad a hitben, az Isten királyságának dolgaiban, az kerül – Jézushoz hasonlóan – egyre közelebb a menny ajtajához.

ÍRÁS AZ ÍRÁSRÓL

Az evangélium szolgálata • Fábián József

Az Úr Jézus feltámadása után megbízta tanítványait, hogy folytassák azt a munkát, amelynek alapjait lerakta a három és fél éves szolgálata során és a Golgotán elvégzett váltságműve által. „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek...” (Mt 28,19–20). Ez a parancs összefügg az ApCs 1,8–9-ben olvasható igével: „...hanem vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljön reátok, és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig.” Pál apostol ezt a szolgálatot *követségnek* nevezi (2Kor 5,18–21). A Jézus Krisztus által felhatalmazott követek feladata, hogy minden embernek hirdessék az örömhírt: Krisztus halála és feltámadása által kifizette Isten előtt a bűneink nagy tartozását. Ezzel kiengesztelte az Atyának – a bűnös emberiséggel szembeni – jogos haragját. Ítélet helyett szeretete és

kegyelme hajol felénk. Isten megbékélt a bűnös emberiséggel! Szeret az Isten, de mi is fogadjuk el szeretetét és bűnbocsátó kegyelmét! Ezt az üzenetet közvetítik a *követek* minden ember számára. Ez az Evangélium, az Örömhír! Isten ellenségei az Ő gyermekeivé, a halál rabjai az örök élet birtokosaivá, az elkárhozók az örök üdvösség részeseivé lehetnek. Ez egy csodálatos és igen nagy kiváltság – ingyen, kegyelemből –, amit nem pótolhat semmi ezen a világon!

Ezt a rendkívül nagy horderejű szolgálatot egyedül az Úr által meghatározott feltételek betöltése árán lehet eredményesen elvégezni.

E feltételek a következők:

1) *Csak arról tehetünk bizonyosságot, amit magunk is átéltünk.* Az apostolok bizonyosságtételét azért követték olyan nagy megmozdulások, mert arról tettek bizonyosságot, amit átéltek: „Mert nem mesterkéltek meséket követve ismertettük meg veletek Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét, hanem mint akik szemlélői voltunk az Ő nagyságának... Vele voltunk a szent hegyen...” (2Pét 1,16–18). „...amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, és kezeinkkel illettünk, az életnek ígéjéről, és ez az élet megjelent, és láttuk, és tanúbizonyosságot teszünk róla, és hirdetjük néktek az örök életet, mely megjelent nekünk” (1Jn 1,1–2). *A személyes átélés nélkül hirdetett evangélium csak üres okoskodás, és gyümölcstelen fáradozás.* Az Úr Jézus igaz tanúi csak azok lehetnek, akik átélt tényeket hirdetnek Vele kapcsolatban.

2) A tanítványok három évig a legnagyobb Mestertől tanulhattak. Ennek ellenére az Úr ezt parancsolta nekik: „Maradjatok Jeruzsálem városában, míg nem felruháztatok mennyei erővel...” (Lk 24,49). „...Ímé én elküldöm titeket az Atyának ígéreté!” Péter apostol a pünkösdi prédikációja alkalmával ezt mondta: „Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnök bocsánatára, és veszitek a Szentlélek ajándékát. Mert néktek lett az ígéret és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, akik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr a mi Istenünk” (ApCs 2,38–39). Az ígék szerint nemcsak az apostoloknak szólt a parancs, hogy maradjanak Jeruzsálem városában, amíg beteljesednek Szentlélekkel, hanem „mindazoknak, valakiket elhív magának az Úr a mi Istenünk”. *Az eredményes bizonyágtevő szolgálatnak feltétele, hogy a bizonyágtevő be legyen teljesedve Szentlélekkel!* A Szentlélek teszi élővé és hatóvá a hirdetett Igét!

Jeruzsálemben maradni azt az őszinte vágyakozást jelenti a Szentlélek kitöltetése után, ami nélkül nincs Szentlélek-keresztség. A Szentlélek a bűntől megtisztult szívbe költözik, hogy ott erővel és hatalommal munkálja az evangélium szolgálatát. Jó, ha van felkészültség és lelkesedés, ám ezek önmagukban nem alkalmasak Jézus magasztalására. Ez a Szentlélek feladata (Jn 16,14). A Szentlélek kitöltetése egyben felkenetetés a papi szolgálatra is (1Pét 2,9). A Szentlélek által erő és hatalom adatik a papi szolgálat valóságos betöltésére. Ő, bárcsak az Úrnak minden gyermeke fel lenne kenve a Szentlélek által erre a nagyon fontos közbenjáró papi szolgálatra!

3) *A személyes küldetés is szükséges.* Pál apostol ezt írja: „Mimódon prédikálnak, ha nem küldettek?” (Róm 10,15a) Ha az Úr küld, annak világos jele van. Lelkünkben *belső kényszert érzünk*, ami nem hagy nyugodni addig, míg el nem indulunk a küldetés teljesítésére. Jeremiás próféta ezt írja önmagáról: „...az Ő nevében többé nem szólok, de mintha égő tűz volna szívemben, az én csontjaimba rekesztve, és erőlködöm, hogy elviseljem, de nem tehetem” (Jer 20,9). Pál apostol pedig így kiált fel: „Jaj nekem, ha az evangéliumot nem hirdetem!” (1Kor 9,16b) Vannak, akiket nem küldött az Isten, és mégis mennek. „Némelyek versengésből prédikálják az evangéliumot, és nem tiszta lélekkel...” (Fil 1,16). Sajnos, ma is vannak, akik nem Krisztusnak gyűjtik a lelkeket, hanem maguknak. Őnző céljaiknak csak takarója és eszköze az evangélium. Az ilyen „evangélisták” úgy beszélnek Jézusról, mint aki mindent megad a megtérőknek, amit szemük-szájuk kíván, csak mondják el az általuk diktált „bűnösök imáját”. Ezzel hamis megtérést és hamis evangéliumot terjesztenek, aminek a legtöbb esetben csalódás és kiábrándulás a következménye, mert felismerik azt, hogy *az Úr nem automata*,

ahová bedobnak egy imát, vagy „dicsőítést”, és ölükbe hullik a csoda, a kívánságok teljesedése. Nem ilyen Isten az Úr, a mi Istenünk! Ő szent, szuverén Úr, nem a mi esztelen kívánságaink engedelmes kiszolgálója. Az említett „evangélisták” az Igéből csak az ígéretet olvassák és hirdetik, de az ígéretek teljesítésének feltételeit figyelmen kívül hagyják. *Akik Istentől küldettek*, nem féligazságokat hirdetnek, hanem *bátran hirdetik az ígéretek feltételeit is*. Az Úr Jézus azt parancsolta, hogy „tegyetek tanítványokká minden népeket... Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek”. Tehát nemcsak a könnyebb felét, hanem *mindazt, amit parancsolt!* A küldetés nemcsak nagy tisztség, hanem igen nagy felelősség is: mindent úgy tenni, mondani, amint Ő parancsolta, ki nem kerülve a nehezebbet! Az Igében mindenütt együtt találjuk az ígéretek a beteljesedéshez vezető feltételekkel. A Mt 11,28-ban az Úr Jézus hívja magához a megfáradtakat és a megterhelteket. Kivétel nélkül mindenkit hív magához függetlenül attól, hogy miben fáradt el és mi terheli oly nagyon. Ez egy drága üzenet, ami ígéretet is tartalmaz: megnyugvást. Tehát aki valóságos nyugalmat keres, jöjjön Jézushoz! Az ígéret a nyugalom. A feltétel: Jöjjön Jézushoz! Am hogy ez a nyugalom maradandó legyen, annak az a feltétele, hogy az ember „vegye fel az Ő igáját” (29. vers). Jézus igájáról beszélni nem olyan hatásos, mint a megnyugvásról. Sokan ezért hirdetnek „fél evangéliumot”. Az Úr Jézus igája alázatosságra tanít. Iga alatt nem lehet ugrándozni, hencegni és nagyozni. Az iga Vele köt össze. Ez nagy kiváltság, de nagy felelősség is. Az Úr igájának felvétele azt is jelenti, hogy a megtisztított szív nem maradhat üresen. Jézusnál nemcsak megnyugszunk, ott feladat is vár ránk. Ha nem töltjük be feladatunkat, elvész a nyugalomunk. Az Úr Jézus példázata szerint, ha kimegy a tisztátalan lélek egy emberből, az visszakívánczik. Ha a szív nincs elfoglalva jóval, nemessel, akkor hetedmagával tér oda vissza (Lk 11,24–26). Ez az eredménye a „fél evangélium” hirdetésének. Sokan örömmel fogadják el, de közülük sajnos nagyon kevesen maradnak Jézus nyájában. Az Istentől küldett evangélista nem hallgatja el az Úr igájának felvételét sem. Hiszen ez az iga „gyönyörűsége és könnyű”, mert Megváltónkkal köt össze, és terheinket Vele közösen viseljük ezután! És Vele az iga is gyönyörűsége!

Ne akarjunk tehervállalás nélküli hívő életet! Ne csak örvendezni és táncolni szerető híveket szerezzünk, ez csak látszatnyereség. Ezekből elbizakodott, felszínes és tétlen hívők lesznek, akik messziről elkerülik a szolgáló szeretet útját.

Az Úr Jézus azt mondta: „Ha valaki jönni akar énutánam, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét és kövessen engem” (Mt 16,24). Ő nem csupa örömmel és jókkal csalogat magához. De nem is az Ő keresztyét ajánlja, hanem a saját keresztyét elhordozására buzdít. Világosan megmondja, hogy követése kereszthordozással jár. A kereszty nem csak Pál apostol idejében volt botránkozás és bolondság (1Kor 1,23), hanem korunkban is az. De a kereszty Pál apostol dicsekedésének tárgya volt, és ő nem törődött azzal, hogy bolondnak tekintik ezért. A keresztyen a világ megfeszített számára, és ő is a világ számára (Gal 6,14). Talán éppen azért marad ki sok igehirdető programjából a kereszty, mert az „helyet kínál” az ő óemberük számára is. Pedig csak akkor lehet Krisztussal az új életben járni, ha az óember Vele együtt megfeszített. Az óembernek nagyon kedves az az üzenet, amit ma sokan hirdetnek, miszerint a hívő nem lehet beteg, szegény és keresztyet viselő ember. Csupa jólét, öröm és teher nélküli élet! Ezzel szemben az Úr Jézus azt tanítja, hogy „e világon nyomorúságtok leszen, de biztatok, én meggyőztem a világot!” (Jn 16,33) Azt is mondta, hogy szegények mindenkor vannak veletek (Jn 12,8). A jeruzsálemi gyülekezetben is sok szegény volt, akik számára Pál apostol is segélyeket gyűjtött. Azt tanácsolja, hogy „cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképpen a mi hitünk cselédeivel” (Gal 6,10). Az Úr gondot visel az övéiről, azonban az Ő dolga, hogy milyen módon és kiken keresztül végzi azt. Amikor az Úr a pusztában megvendégelt ötezer embert, a tanítványok is éhesek lehettek, de az Úr nem őket elégítette meg először. Ők éhesen hordták a kenyeret és halat az éhezőknek. Amikor mindenki jól lakott, szólt az Úr, szedjék össze a maradékokat – és tizenkét teli kosárral gyűjtötték össze.

Így minden tanítványnak egy egész kosárra való eleség jutott. Ha először ők esznek, akkor csak annyit kapnak, amennyi éhségüket csillapítja. De mivel éhesen is készek voltak szolgálni, bőséges lett a jutalmuk. Ez a történet előkép az Úr gondviselésének programjáról. Ne engedjük megcsaladni magunkat olyan ígéhirdetőktől, akik jómódot, betegségtől mentes életet ígérnek! *Az Úr nem ígérte ezeket! Az ilyen ígéhirdetőket nem az Úr küldi!*

Istennek minden ígérete feltételhez van kötve. A feltételek kikerülésével senki sem nyeri meg az ígéretek. A feltételek nagyon világosak és érthetőek. Például a Zsoltárok könyvében ezt olvassuk: „És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, és megszabadítlak téged, és te dicsőítesz engem” (Zsolt 50,15). De ennek a drága ígéletnek is van feltétele, amit kevesen figyelnek meg: „Hálával áldozzál az Istennek, és teljesítsd a Felségesnek (tett) fogadásaidat” (14. vers). Ezt követi az ígélet! Sokan csak a 15. verset hirdetik, mert az olyan biztató. Mindez azonban eredménytelen, ha a 14. versben foglalt feltételeket figyelmen kívül hagyjuk. A jó Isten inti Józsuét: Vigyázz, és mindent úgy cselekedj, amint parancsolta az Úr neked. Attól se jobbra, se balra ne hajolj ... vigyázz, és mindent úgy cselekedj, amint írva van! (Józs 1,7–8) Tehát *mindent*, és nem csak azt, amit könnyű teljesíteni!

Az Úr Jézus először magához hív, azután küld hirdetni az evangéliumot, amibe szervesen beletartozik a Krisztus igája, az önmegtagadás, és a keresztség hordozása. Ha a Szentlélek fényében látjuk ezeket, csodálatosan ragyog felénk a Krisztus igája, boldogító lehetőség lesz az önmegtagadás, és a keresztség gazdag áldások kútfejévé válik. A hirdetett ige is úgy lesz élő és ható, ha nem választjuk külön az ígéretektől a feltételeket. Az ígehallgatók pedig nem a hangulatra, hanem *az Élő Kősziklára építik hitük hajlékát*, amin nem vehet diadalt még a pokol hadserege sem. Akik így szolgálnak az Igével, azoknak ígéri az Úr Jézus, hogy velük lesz a világ végezetéig (Mt 28,20).

{k1995101}

{k1995102}

Télutó Nagy Bernadett grafikája

A CSALÁD

Újfajta szeretet • Fordította: *ifj. Kovács Béla*

%Az alábbi cikk Marion Stroud: Loving God, loving you c. könyvéből fordított sorozatunk része, amely a hitetlen családban élő megtért feleségek, édesanyák mindennapi problémáival foglalkozik.

Mit jelent számodra a „szeretet”? Lehet, hogy ma ezt, holnap meg azt, hiszen a szeretet szóval gyakran egész sor különböző érzést fejezünk ki. Beszélünk emberekről, akik pénzszeretettől képesek ölni, máskor meg olyanokról, akik hazájukért vagy barátaikért érzett szeretetből áldozzák fel életüket. Mondhatjuk, hogy szeretjük a kedvenc ételünket vagy a munkánkat, vagy a lakóhelyünket – de egészen természetes, hogy ezek a kifejezések másfajta érzelmet jelenítenek meg, mint amit férjünk vagy családunk iránt érzünk. De egyik sem fejezi ki azt a tökéletes önátadást, amiről Jézus beszélt, amikor megparancsolta tanítványainak, hogy „úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket”.

Mint mindannyian jól tudjuk, a keresztyények életét a szeretetnek kellene fémjeleznie, ami nemcsak holmi rózsaszínű szuper-boldog állapot, hanem a gyakorlatban megmutatkozó olyan elv, amely kormányozza gondolkodásunkat és életvitelünket.

Az 1Kor 13,4–8 kifejezi pontosan milyen is a keresztyény szeretet: „A szeretet türelmes és kedves, a szeretet nem féltékeny vagy dicsekvő, nem felfuvalkodott és durva. A szeretet nem ragaszkodik a maga elgondolásához, nem érzékenykedő vagy neheztelő, nem örül a rossznak, de örül az igazságnak. A szeretet mindent elhordoz, mindent hisz, mindent remél és mindent

elvisel. A szeretet soha nem ér véget” (Angol fordítás).

Ha most azt gondolod, hogy ez lehetetlen, teljesen igazad van – emberileg szólva! Mert ez valójában isteni szeretet, amelyet Ő kitöltött, hogy elborítson minket és túlcserélje rajtunk, amint igazából szeretünk másokat. De ehhez emberi közreműködés is szükségeltetik! Pál apostol azt mondja, hogy a szeretetet tegyük célunkká (1Kor 14,1). Mi magunk döntünk, engedjük-e vagy sem túlradni a szeretetet, félretesszük-e saját jogainkat és érdekeinket. Isten soha nem erőltet ránk semmit, még a szeretetet sem.

Miképpen működik mindez a gyakorlatban? Képzeljünk el egy csővezetékot, amely vizet szállít A-ból B-be! Hogy jól működjék, ahhoz az kell, hogy a cső ép legyen. Ha törések vagy lyukak vannak a cső falában, a víz hamar elszivárog, és a vezeték kiürül. Éppen így a hívőnek is, aki Isten szeretetének csatornája akar lenni a szomjazó világ felé, teljes szívűnek kell lennie. Túl sokan közülünk csak játszani akarjuk, hogy hívők vagyunk – boldogan elfogadni az áldásokat, amelyek hívő létünkkel járnak, mindaddig, amíg az nem kerül nekünk semmibe. Az ilyen keresztény hasonló egy szivárgó csőhöz, ami csak vékonyka vízfolyást tud biztosítani ott, ahol zúgó áradatnak kellene lennie.

A csővezetékeknek mindig tisztáknak kell lenniük. A piszok és a szennyeződések, amelyek bekerülnek, hamar eldugítják a csöveket, aminek következményeként az áramlás lelassul vagy meg is áll. Mi akadályozza életünkben Isten szeretetének áradását? Mi magunk? Önös érdekeink, önszeretetünk – olyan magatartásunk, ami éppen ellenkezőleg hat az önátadó szeretethez képest, amiről Pál ír? Talán az engedetlenség vagy lázadás az ellen, ahogy Isten vezet minket, netalán a hitetlenség, amely eltömi életünk csatornáját? Isten ismeri ezeket, és meg is mutatja neked, sőt ki is tisztít, ha ezt igazán kéred Tőle.

A vízvezeték számára a legfontosabb dolog, hogy össze legyen kötve a vizet adó forrással. Ami a keresztény ember számára azt jelenti, hogy engedje munkálkodni Isten Szentlelkét az életében. A Bibliában azt olvassuk, hogy a szeretet az első gyümölcs vagy eredmény a Szentlélek munkálkodásának következtében életünkben – de mégis nekünk kell engednünk Őt, hogy megteremje ezt bennünk. Minden hívő embernek az életében ott van a Szentlélek, de mégsem minden hívő az Ővé. Olyan sokan engedjük, hogy a Szentlélek életünk egy kis részén uralkodjon, de a nagyobb részt – mindenesetre – szorosan tartjuk a kezünkben! Isten azt akarja, hogy ne így éljünk. Az Ige azt mondja, hogy teljesejtek be Szentlélekkel, nem pedig azt, hogy zárjátok be Őt életetek egy sarkába. Kérjétek Jézust, hogy adja nektek Lelkét teljes egészében, hogy az Ő jelenléte töltsen be az egész házat: a pincétől a padlásig! Ne féljétek, hogy hová vezet ez! A szeretetnek az a hivatása, hogy újabb szeretetet teremtsen, még a leginkább utálatos embereken is. És csak a Szentlélek által lehetséges az is, hogy elkezdjük a gyakorlatba átültetni az Ő szeretetét azt az embert illetően, aki a leginkább igényli és elvárja tőlünk ezt – ő pedig az én férjem és a te férjed.

A házasságnak megvan az esélye, hogy minden más emberi kapcsolatnál boldogabb, vagy elviselhetlenebb legyen. Természetesen senki sem úgy házasodik, hogy boldogtalan akarna lenni, mégis a legtöbbünk ismer legalább egy olyan házaspárt, akik jól kezdték együtt, néhány éven belül azonban lélekben annyira eltávolodtak egymástól, mint két idegen. Mert ha Isten teremtette a házasságot, bizonyosan Ő az, aki képes azt jól működővé tenni. Ahogy a házasságkötésekkor mondják, Isten olyanra akarta a házasságot, hogy az a benne levő két embernek kölcsönös segítséget, támogatást és közösséget jelentsen. Közösség, segítség, támogatás – mi van ezekkel a te otthonodban? Vagy olyan légkör van nálatok, hogy mindketten féltékenyen vigyáztok saját jogaitokra, mint a felfegyverzett világhatalmak? Mert legyen elég boldog, vagy meglehetősen keserves is a házasságotok, Isten szeretete át tudja azt formálni, mint ahogy bármilyen más kapcsolatot is, ha legalább az egyik fél enged Neki.

A szeretet akcióban

„Mindig van valaki, aki csókot ad, és másvalaki, aki tartja az arcát” – vajon melyik vagy te?

Szereteted türelmes és kedves, mindazzal együtt, amit ez jelent? Olyan türelmes vagy férjed hiányosságait illetően, amilyennek elvárod, hogy ő legyen a tieddel szemben? Hogy vagy azokkal a kis dolgokkal, amelyek olyan kedvessé tették kezdetben, de amelyek egyre bosszantóbbak lettek az évek múlásával? A Szentlélek irányítja a nyelvedet, vagy te magad próbálsz felépíteni és erősíteni őt azzal, amit mondasz? Vagy sokunkhoz hasonlóan bűnös vagy a szóbeli vagdalkozásban, amelyek jobban sértenek, mint bármilyen ütés?

Ha mindannyian megmérnénk beszédünket az Ige zsinórmértékével, sok otthonban nagy csend állna be a beszéd helyett.

Most, hogy már hívó vagy, elkerülhetetlenül lesznek az életedben olyan dolgok, amelyeket a férjed nemigen tud értékelni. Fogadd el ezt a tényt, de soha ne kezdj el falat építeni kettőtök között azzal, hogy azt mondd, X testvér bezzeg megértené, mi is bánt téged. Ha érdeklődik, mert látja, hogy rosszkedvű vagy, akkor ne kendőzd el érzésedet (nem szükséges, hogy részletekbe bocsátkozzál), hanem meríts erőt és bátorságot abból a szeretetmegnyilvánulásból, ami arra készítette őt, hogy felfigyeljen rossz kedvedre. És ne feledd, hogy maga Isten az, aki tökéletesen előítéletmentes és együttérző hallgató, aki mindig elérhető, még akkor is, ha mindazt, amit mondanod kell, nem érzed éppen imádságnak. Ő adhat neked egy bölcs és bizalomraméltó hívő barátnőt, aki segít és tanácsol téged a problémákban, ami valóban hatalmas segítség.

Ne vesd azonban bizalmadat az olyan fecsegő személyekbe, akik tönkre teszik a kapcsolatokat, mégis sok asszonyka szereti őket. Az ilyenek könnyen válnak bajkeverőkké – óvakodj tőlük!

„A szeretet nem féltékeny” – jól tudod ezt, ugye? Akkor tégy is így! Mert ez a fájdalmas és veszélyes érzés szinte észrevétlenül hatalmába keríthet, sok mérges szót és boldogtalan órát okozva. Szükséges, hogy idejében felismerjük és leküzdjük. Tudsz örülni, amikor másoknak sikerük van a munkájukban, vagy jól töltik a szabadidejüket, vagy a padlón érzed magad amiatt, hogy életed egyhangú a másokéval összehasonlítva? Mi van benned férjed és a gyerekek kapcsolatát illetően? Mit érzel, amikor házastársad elmegy a fiatalokkal egy futballmeccsre mint férfiak egymás között, amíg téged otthon hagynak a kisbabával? Féltékennyé tesz ez téged, amiért bevágod a konyhaajtót, és kizavarod a macskát? Vagy talán a lányod jelleme napfényes oldalát a férjed felé mutatja, úgy, hogy neked csak annyi jut, hogy mindig helyreigazítsd őt? A féltékenység félelem; félelem attól, hogy kevésbé fognak szeretni, kevésbé akarnak majd, vagy kevésbé leszel sikeres – a tökéletes szeretet viszont, ami Istentől származik, kiűzi a félelmet (1Jn 4,18). Ez a tökéletes orvosság bármilyen és minden féltékenységgel és bizonytalansággal szemben – használd naponta, ahogy kell!

Kis dolgok

– Nem az a nehéz, amikor nagy problémákban kell szeretettel kitartanunk, hanem a kicsiny dolgok bosszantóak – hasonlóan a vízcsepegéshez, mely a sziklát is kivájjá. Nem az a gond, hogy Péter nem hívó éppen, hanem sok olyan apró dolog van, amit mindketten másképp látunk – mondja Jane, aki még fiatal hívő, és nehéznek találja ezt a helyzetet, majd folytatja: – Vegyük például a tévét. Én nem bánom, ha megnézünk valami jó filmet benne, de utálok, amikor vasárnap este hazaérve a gyülekezetből, mindent túlharsog. Olyan, mintha egy másik világba csöppennél bele. És amikor Péter kesereg, ha valamivel többet akarok adni valamilyen keresztény célra, holott ő sokkal többet költ havonta hanglemezekre, mint amennyit én valaha is adakozok, ez nem igazságos! Aztán ott van az olvasás lefekvés után. Vagy gondolod, hogy problémát okoz az, hogy szeretem olvasni a Bibliát lefekvés után? Képzeld, ott vagyok az ágyban olvasva az Igét, miközben Péter az ágy másik szélén szintén olvassa a maga véres krimijeit! Elégetném az összeset, ha lenne rá lehetőségem!

– Miért rossz ez annyira? – kérdi Elizabeth, aki idősebb és hitben is előrébb jár Jane-nél. – Péter egyszerűen úgy viselkedik, ahogy természetes neki. Úgy, ahogyan te is viselkedtél még

nem régen. Sajnos, nincs igazad Jane, hogy elvárod a férjedtől, hogy keresztényként viselkedjen, amikor nem az. Egészen természetes, hogy arra akarja költeni a pénzét, ami neki örömet szerez. És neked nem kell vétkesnek érezned magad, ha nem tudsz annyit áldozni a hívő munkákra, mint amennyit szeretnél. Isten ismeri az indítékaidat, és hogy mennyit teszel félre magadnak, és ez az, ami Nála számít. Tehát ne panaszkodj Péterre, vagy a televíziós szokásaira, vagy a könyveire, vagy bármi másra sem. Ha nyafogsz, azt sugalmazod neki, hogy csak akkor szereted, ha alkalmazkodik a te normáidhoz. Amire Jézus nélkül az életében nincs sem oka, sem ereje, hogy megtegye.

– Tegyük fel, hogy igazad van – mondja Jane kelleetlenül –, de mit tegyek az esti olvasással? Ez nagyon bosszant. Azt szeretném, ha a Biblia lenne az utolsó dolog, amivel elalvás előtt foglalkozom, hogy Isten gondolatai töltsenek meg alvás közben, de tudom, hogy Péter nem nagyon szereti. Nem mintha mondana is bármit, hanem... tudod jól... hát olyan a légkör.

– Képzeld magad az ő helyébe – tanácsolja Elizabeth –, és nem lesz nehéz megértened, miért! Péter valószínűleg azt gondolja, te azért teszed ezt, hogy befolyásold őt, ami azonnal ellenállást vált ki belőle. El tudom képzelni, hogyan érzed magad, amikor ő, tegyük fel, Mao gondolatait olvassa, és azt mondja neked, hogy az a könyv, amit te olvasol, merénylet az egyszerű emberek felszabadult gondolkodása ellen! De van egy megoldás, ha például kívülről megtanulsz igeszakaszokat a Bibliából. Ez nagyon jó dolog lehet, mert elalvás előtt gondolkodhatnál ezeken az igéken anélkül, hogy bárkit felidegesítenél.

– Ami a tévét illeti, nálunk a bélyegek megoldották mindent. Nem mintha felmértem volna, mi fog történni, ha elkezdek érdeklődni John bélyeggyűjteménye iránt, és csak azt akartam, hogy beavasson a hobbijába. Azóta vasárnap esténként istentisztelet után elővesszük a bélyegeket, a tévé meg egyre inkább háttérbe szorul. Előfordul, hogy John nézni akarja, ekkor kérem Istent, hogy őrizze meg szívemben az istentisztelet békéjét és örömét, és szeretetével simítsa el ezeket az apróságokat, hogy ne legyen sértődés – és Ő meg is teszi – fejezte be Elizabeth.

A szeretet tudománya

„Ha szeretsz valakit, kitartasz mellette, bármi legyen is az ár. Mindig hiszel benne, mindig a legjobbat tételezed fel róla, és mindig kiállsz mellette, ha védelemre szorul” (1Kor 13,7 – Living Bible fordítás).

Talán ez újfajta kifejezése annak, hogy a szeretet nem veszi észre a szeretett személy hibáit? A szeretet vak – mondjuk. Bár lehet, hogy így van emberi síkon, de Isten szeretete soha nem vak. Isten szeret minket, bár tudatában van összes hibánknak, de szeretetében úgy intézi a körülményeinket, hogy fegyelmezzon és tanítson egyúttal, hogy hibáink és hiányosságaink, amelyek elrontanák életünket, lassanként eltűnjenek. A mi zsinórmértékünknek is Isten mindent elfogadó szeretetét kell tekintenünk.

Két ember nem élhet egymás mellett a házasság kötelékében anélkül, hogy ne ismernék egymás hibáit. A probléma csak az, hogy mindannyian túl készségesek vagyunk kijavítani mások hibáit. És jóllehet igazunk van bizonyos esetekben, amikor rámutatunk a hiányosságokra, mégis jól meg kell fontolnunk, mielőtt szólnánk.

„Testvéreim, ha valakit valami rossz tevéseben találnak, közületek az, aki lelki, kell, hogy őt helyreigazítsa, de mindezt tapintatosan tegyétek. És vigyázzatok magatokra is, hogy meg ne kísértessetek (Gal 6,1 – Angol fordítás, TEV).

„Aki közületek lelki” – vajon én az vagyok? Vagy te, aki örülsz, hogy ez alkalommal neked van igazad, alkalmasabb lennél? Tapintatos és alázatos vagy? Voltál már hibás valamiben? Vagy illúziókat kergetsz saját ellenállásodról a kísértéseket illetően? Szükséges, hogy mindenáron mondj valamit, vagy jobb lenne imádkozni és a Szentlélekre hagyni a dolgot? Alaposan átgondolva és átímadkozva az előbbi felvetéseket, add át Jézusnak az egész problémát! Ha az az Ő akarata, hogy mondj valamit a férjednek, akkor Ő megteremti az

alkalmat is, hogy szeretetteljesen és finoman beszélj vele. Ha nem jön a lehetőség, maradj csendben. Istennek talán más terve van, amit Ő végre is hajt a maga idejében, bármilyen lehetetlennek tűnik az előtted.

A szeretet soha el nem fogy

Ez a fajta szeretet nem olyan, mint ami csak egy napig vagy egy hétig, esetleg egy hónapig tart, hanem örökké. Úgy érzed, a magad erejéből sosem tudod ezt megvalósítani? Teljesen igazad van, nem tudod megtenni, és én sem. Jézus a Jn 15, 5-ben azt mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek”.

De az a dicsőséges ebben az egészben, hogy nem nekünk kell megtennünk a magunk erejéből! Amit nekünk tennünk kell, az annyi, hogy kérjük az Ő segítségét nap mint nap, hogy tartsa életünk csatornáját mindig tisztán, épségben és összekötve az Ő szeretetével, hogy engedelmségünkben a Szentlélek megteremtse bennünk a szeretet gyümölcsét, amely beragyogja Isten világának azt a kis sarkát, amiben élünk, és aminek lángját semmi és senki sem olthatja ki.

LÁTÓSZÖG

Közösségterápia Dunaharaszti • Durkó Sándor

*„Panaszkodtam, hogy nincs cipőm, amíg nem találkoztam valakivel, akinek nincs lába.” (Perzsa közmondás). Te fontos vagy számomra! Hiszem, hogy képes vagy megváltozni, és kész vagyok ezt visszajelzéseimmel elősegíteni. Tisztában vagyok azonban azzal, hogy sokkal több vagy, mint amennyit én látok belőled. Visszajelzéskor a saját érzéseidet fogalmazd meg egy esettel kapcsolatban! **Figyelj rá:** a cselekedetet értékeld, ne a személyt! **Pl:** ezt vagy azt rosszul, ill. jól tetted; nem pedig: ilyen vagy olyan vagy. AGAPÉ Gyülekezet Rehabilitációs Otthona, Dunaharaszti*

Útban Budapestről Dunaharaszti felé az ülésre kihajtott térképre pillantgatok, nehogy eltévedjek. Budapestet elhagyva néhány perc autózás után feltűnik a helységnévtábla: Dunaharaszti.

Hamarosan sorompó, majd az ABC-nél balra, az ötödik utcánál pedig jobbra. Nagyot dobban a szívem, látva, hogy jó helyen járok, mert a keresett címet – Dunaharaszti, Vörösmarty u. 17–19. – megtaláltam.

Sokat hallottam már Dunaharaszti-ról, de valahogy olyan távolinak éreztem. Kadarkút, az más, hiszen sokunknak vannak már ottani személyes emlékeink.

Dunaharaszti-ról – régebben – olvashattunk a közösségi körlevelekben, a kiváltságosok a közgyűlésen vagy Fábíán Attiláné Erzsébet előadásából juthattak némi információhoz.

Vannak néhányan olyanok, akiknek családtagjai, ismerősei kerültek oda akár gondozóként, akár gondozottként.

Valahogy úgy vagyunk akkor, ha valamit hallomásból vagy részben ismerünk, hogy gyanús, ki tudja, mi minden történik ott.

Ezért kell a nyilvánosság. Egy közösségnek mint egy testnek – tudjuk a Szentírásból – különböző részei vannak. A mi Közösségünknek egyik ilyen testrésze Dunaharaszti-ban a rehabilitáló otthon.

A kapuban állva elnéztem a mainak éppen nem mondható, de tekintélyt parancsoló, impozáns épületet. Zárt kapu, nagy kerítés. Mint később megtudtam Nyeste Ferenc lelkipásztortól, a kerítés nemcsak korlátot jelent az otthonban levő gondozottak számára, hanem védelmet is a külvilágtól.

A kapu kinyílt, én pedig egy hosszúnak tűnő járdán eljutottam az épületbe. Épp ebédidő volt. Az asztalok körül többségében fiatal lányok, asszonyok. Már a desszertnél tartottak. A feleségével egy asztalnál étkező Nyeste Ferenc soltvadkertei lelkipásztor maguk mellé invitált egy adag aranygaluska melletti ismerkedésre a környezettel.

Bár tele szájjal nem illik beszélni, két falat között feltett kérdéseimmel próbáltam kideríteni, hogy ők mit keresnek itt. Megtudtam, még ceglédi lelkipásztorkodása idején kérték fel arra, hogy heti három alkalommal tartson bibliatanulmányozást az otthonban levőknek. Időközben Soltvadkertre kerültek, de megpróbálják feleségével, Évával megoldani, hogy ezt a szolgálatot is betöltsék.

Szerda reggel jönnek fel, majd a bibliatanulmányozást követően Nyeste testvér hazamegy, felesége viszont marad; a nem könnyű lelkigondozói feladat vár rá. Pénteken délelőtt ismét bibliatanulmányozásra kerül sor, melyet a már visszaérkező Nyeste testvér tart, majd délután feleségével együtt mennek haza. Mire ezt megértettem, el is fogyott a maradékból kiporciózott aranygaluskám.

Ebéd után a jóllakott társaság vidám lelki énekekkel próbálta elűzni az álmoságot. Éneklés közben szemem a faliújságra tévedt, melyen a napirenden és különféle belső információkon túl a közösségterápia mottója is ki volt tűzve.

Közben megérkezett Fábián Attila testvér, aki hetente kijön személyesen tájékozódni az otthon pillanatnyi helyzetéről. Gyorsan lecsapott rám, hogy nézzem meg új beruházásait. Én eddig arról hallottam, hogy az otthon lakói kertészkedéssel foglalkoznak. A mellékelt képen látható salátafajok is ezt bizonyítják. Attila az előszoba melletti helyiségben egy zsák zokni és egy gép mellett arról beszélt, hogy pályáztak az illetékes minisztérium által kiírt munkahelyteremtő támogatásra, és pályázatot nyertek, melyből vettek egy zoknikötő gépet (400 ezer Ft-ért), és felépítették a gombatermelő pincét (4,8 millió Ft támogatásból + 0,5 millió Ft saját forrásból) ahol 20q-s tételben csiperke gombát lehet folyamatosan termelni. Olyan – a tőle megszokott – vehemenciával beszélt róla, hogy én is egészen felvillanyozódtam. Elképzeltem, amint gyülekezeteink előterében válogathatunk az öltönyünkhöz legjobban illő zoknik közül, az alkalom végén pedig mindenki megkapná az ünnepi ebédhez szükséges gombaadagot.

Vesztemre ezen víziómnak hangot is adtam, melyre Fábián testvér azt mondta: „Ha így lenne, akkor megérnénk a templomtisztítás csodáját, csak most nem Jézus, hanem az én egyetértésemmel a lelkipásztor testvérek üznék ki az árusokat Isten házából.”

Természetesen az otthon örülne azon vállalkozó testvérek jelentkezésének, akik úgy a zoknik értékesítésében, mint a gomba eladásában segíteni, netán közreműködni tudnának.

Az épületből kilépve feltűnik, hogy a kert egy része úgy néz ki, mintha alatta bunker lenne. Nem bunker ez, mondja Attila, hanem a gombás pincénk. Néhány lépcsőn kell lemenni, mert félig a földbe van süllyesztve. Az ajtón belépve megcsap a pára, de kellemes az idő. Két lány permetezi vízzel a falakat, mint megtudtam, párasítanak. Még nagy a lelkesedés. Hogy ez ne lanyhuljon, ösztönzőrendszert dolgoznak ki. Teljesítménytől függően, jövedelemre tehetnek szert.

Attila idegenvezetésével megnézem még a főépület melletti utógondozó szárnyat. A programban résztvevő és meggyógyult lányoknak szükségük van utógondozásra. Itt egyelőre ez megoldódna, mert 4–5 lány akár gyermekeivel együtt is elfér majd a házban.

A terepszemlét követően bejelentkeztem az otthonvezetőhöz, Fábiánné Erzsébethez.

Amíg körbejártunk, láttam, többen kopogtattak szobája ajtaján. Régebbi gondozottak látogattak vissza. Volt, aki édesanyjával jött, volt, aki egyedül. Mint kiderült, ez mindennapos dolog. A közel tíz év alatt megfordult 75 gondozott nagy része igényli tanácsait, a távolabb élők pedig leveleit.

Az irodába egy szobán keresztül lehet bejutni, ahol gyerekek hancúroznak.

Amíg a felkínált helyet elfoglalom, és magnómat beüzemelem, arra gondolok, hogy mennyi

ambíciója van ennek az asszonynak? Volt, aki egyszer úgy jellemezte, hogy Erzsébet mindig a talajszint fölött jár két lépéssel. Első benyomásom a fáradt tekintetű, de csillogó szemű asszonyról, hogy nagyon is a földön jár. Az ő gondja a család, így a férj, valamint a kiröppenő négy fiú, bár ez már így nem igaz, hisz van, aki már családot alapított. Viszont itt van a rehabilitációs otthon vezetésének minden gondja-baja, az elmúlt közel tíz évben hetvenöt gondozott terápiaja, tizenöt gondozó irányítása, és mindemellett folyamatos szakirányú tanulás. Nem kis teljesítmény. És mindez...

Nem jutok tovább gondolataimban, mert kérdőn néz rám, várva kérdéseimet. A szokásos – puhatolódzó, feloldó – bevezető kérdések helyett rákérdezek a lényegre.

– Erzsébet, mi a titkod? Honnan ez az energia, lelkesedés? Bizonyára vannak olyanok is, akik mindezt gyanakodva nézik. Férjed azt mondta, csodál, és nagyon becsüli a munkádat.

– Utóbbi kérdésre csak annyit, hogy nem volt ez mindig így. Még mielőtt férjhez mentem, elhívást kaptam az Úrtól erre a munkára. Mondtam a vőlegényemnek, Attilának, hogy én a legnagyobb nyomorúságban levők, a foglyok felé kaptam elhívást. Férjhez mentem, jöttek a gyermekeink, négy fiú. Férjemtől azt hallottam, hogy csak legyek jó feleség, jó édesanya. Igyekeztem az lenni, de mindig dolgozott bennem az elhívás. Tizenöt év után az Úr sürgetett ígék és próféciák által, hogy álljak be az elhívása szerinti szolgálatba. A legnagyobb bizonyíték, hogy mennyire az Úrtól volt ez, az, hogy Ő meggyőzte a férjemet is egy külföldi utazás alatt. Aki a legjobban ellenezte tehát, az lett ennek a misszióknak a vezetője. Ilyen csodálatos az Úr humora.

Isten azt mondta az Igéből, hogy „fiaimat bízzad csak rám”. Nem tévedés, fiaimat. Az Úr kézbe vette őket, és amikor a szolgálat miatt a legkevesebb időm volt velük foglalkozni, az Úr akkor foglalkozott velük a legintenzívebben. Fiaim Isten fiaivá lettek – ígérete szerint. Mielőtt elkezdtem ezt a szolgálatot, nagyon beteg voltam. De Isten meggyógyított. Ha valakit elhív, Ő meg is adja a feladathoz szükséges erőt.

– Mióta működik ez a szenvedélybeteg nőket rehabilitáló otthon?

– 1985. augusztus eleje óta.

– Akkor hamarosan tíz évesek lesztek.

– Bizony. Nagyon készülünk is rá. Szeretnénk egy olyan megemlékezést, születésnap találkozót, ahol itt van mindenki, aki az elmúlt tíz évben akár gondozottként, akár gondozóként megfordult itt. Az otthont anyagilag vagy természetben támogatókat is szeretettel várjuk.

– Ha meghívtok, az Élő Víz is képviselteti magát, bizonyára érdekes riportokat lehet majd készíteni a megtért gondozottakkal.

– Szeretettel várunk!

– Ha már így kiprovokáltam a meghívást, és szóba került a születésnap kapcsán, rákérdezek hányan voltak, ill. vannak, akik gondozóként vagy támogatóként résztvettek ebben a munkában?

– Jelenleg – ez persze már holnapra változhat – nyolc gondozott, velük négy gyermek és négy gondozó van. Az elmúlt közel tíz évben hetvenöt gondozotton túl tizenöt gondozó is megfordult nálunk.

– Nem nagy egy kicsit a gondozói fluktuáció?

– De, sajnos. Többen voltak, akik idejöttek gondozónak úgy, hogy feldolgozatlan problémáik elől menekültek. Így akartak másoknak segíteni. Ez jó hívő hozzáállásnak látszik, de ebben a munkában nem szerencsés. A gondozottak olyan érzékenyek, hogy a nem hiteles embert azonnal észreveszik. Itt mindenben példát kell mutatni.

– Ha valahol, akkor itt különösen igaz a mondás: „Az, aki vagy, olyan hangosan beszél, hogy nem hallom tőle, amit mondasz!”

– Nem könnyű a gondozók feladata, mert nemcsak fizikai jellegű a megterhelés, hanem sokszor nagyon intenzív a lelki csata, és itt a lelki harcban nem védekezni, hanem támadni

kell.

Mindezekén túl pedig tanulni, tanulni.

Mecénás kerestetik

– Ki a támogatótok, egyáltalán miből tartja fenn magát az otthon?

– Az első három évben munkánkhoz külföldi segítséget kaptunk. Ennek megszűnte után nagyon nehéz helyzetbe kerültünk, de az Úr mindig gondoskodott arról, hogy legyen mit ennünk, valamint a fedélről is a fejünk felett. Eredményeink alapján az államtól a gondozottakra normatív támogatást is kapunk már, de ez nem fedezi a költségeket. A gondozottaktól vagy családjuktól, ha tudunk, költség-hozzájárulást kérünk. Ez persze nem mindig megoldható. Mostani beruházásunk – reményeink szerint – anyagi helyzetünkön is segít majd.

Bevételi forrás lenne a testvérek, gyülekezetek segítsége, de ez az utóbbi időben nagyon lecsökkent.

Szentlélekkeresztség lekvárért menet

– Ugye nemcsak pénzt, hanem természetbeni juttatást is elfogadtok?

– Igen, volt, amikor Makóról hagymát, Soltvadkertről szőlőt kaptunk. De a legérdekesebb eset az otthon beindulása után történt, amikor idős testvérek élelmet, befőttet ajánlottak fel, csak nem volt, aki elhozza. Magam mellé vettem néhány lányt, és Trabanttal elindultunk, mert már teljesen kifogyott a kamránk, s a felajánlást imameghallgatásként éltük meg. Az autóban az egyik lány annyira örvendezett, hogy az Úr ilyen gyorsan válaszolt imánkra, hogy menet közben hálát adva Szentlélek-keresztséget kapott. Egy nemrég történt bizonyosságom pedig arról szól, ha a hívőket nem tudja Isten ilyen szolgálatra felhasználni, akkor a hitetlenek szívébe ad jóakaratot.

Budapesten egy helyen pont olyan polcokat láttam, mint amelyenekre szükségünk volt.

Elmondtam az illetékeseknek, hogy kik vagyunk, és mi célból kellenének a kért polcok. Azt a választ kaptam, hogy ingyen megkapjuk, sőt még ki is szállítják.

Krisztus katonái sorakoztatok

– Nincs kétségem afelől, hogy ezek a bizonyosságok az otthon lakóinak a hitét is erősítik.

– Természetesen mindezeket megbeszéljük. Van egy katonánk, Horvát Laci. Teljesen hitetlen háttérből jött. A bizonyosságaink olyan hatással voltak rá, hogy két hónap alatt hitre jutott, és az Úr csodálatosan tudja használni.

– Pedig a katonaság pont fordított hatású szokott lenni. Hívő fiataljaink ott szoktak hitetlenekké válni, nem pedig a hitetlenek hívővé. Nincsenek önként jelentkező hívő fiatalok, akik itt töltenék polgári szolgálatban katonáidejüket?

– Öt főre van státuszunk, de jelenleg csak Laci katonáskodik itt. Örömmel várjuk tehát fiatal testvéreinket Dunaharaszti katonának.

Az eredmény az Úrtól van

– Mennyire lehet mérni a gondozottaknál az eredményt?

– Lehet, de attól függ...

– Mitől?

– Honnan, milyen mélyről, milyen háttérből jött.

– A táblázat szerint a gyógyulás fokát mutató skála –20-tól +20-ig terjed.

– Igen. A –20 állami gondozott, kábítószeres lányt takar, akinél a –5-re jutás is komoly eredmény. A 0 fölötti abszolút eredmény az, ha valaki teljesen stabilizálódik, tartósan megáll a maga lábán, gyülekezethez kapcsolódik, és absztinens marad. Családba illeszkedik vagy családot alapít. Abszolút számokban a mi eredményességünk 60% feletti, míg az állami

intézményekben ez 10% körüli. Itt magvetés folyik, így már az is eredmény, ha valaki bármennyi időt is itt tölt.

– Itt kötöttségek vannak, házirend, ami esetleg némelyeket elriaszt az otthontól vagy már az otthonból. Mi az elvárás az otthonba jelentkező gondozottal szemben?

– Aki idejön, általában nem magától, hanem külső kényszer hatására (nincs lakása, fél a rendőrségtől stb. vagy eleve ide irányítják az orvosok) jön. A legfontosabb, hogy eddigi életmódját ne akarja tovább folytatni, akarjon megváltozni, meggyógyulni. Igyekszem minden idekerülő háttérét személyesen feltérképezni. Az újonnan bekerülő gondozottól 8–10 oldalas önéletrajzot, valamint tíz féle teszt kitöltését kérjük. Ezek segítségével megpróbáljuk a személyiség töréspontjai vonalán a valódi okokat megtalálni. Ez tulajdonképpen az első két hónapot igénybe is veszi.

Kudarckok pedig vannak

– Úgy tudom, nem minden idekerülő kész az együttműködésre. Ezeket az eseteket kudarcként élték meg?

– Mivel, mint már említettem, általában nem önként jönnek ide, kb. 15% az első két hétben el is megy, ők nem Isten segítségével akarnak – ha egyáltalán akarnak – meggyógyulni. Őket nem tekintem kudarcknak, inkább a rehabilitációs rendszer hibájának, mert hiányzik az első lépcsőfok. Szükség lenne olyan motivációs házakra, helyekre, ahová a szenvedélybeteg bármikor betérhetne egy kávéra, baráti szóra, itt hallhatna Istenről, a prospektusokból sorstársai bizonyosságait olvashatná, melynek eredményeként ő maga jutna arra az elhatározásra, hogy megváltozni nálunk, Isten segítségével akar.

– Azért a kudarcokból bizonyára tanultok is. Valaki azt mondta, ha nem tanulunk a hibáinkból, akkor nem érdemes elkövetnünk őket.

– Külföldi testvéreink huszonöt éves tapasztalatait a gyakorlatban próbáljuk alkalmazni, és mondhatom ez nagyon sokban segítette munkánkat.

– Egy bölcs szerint: Tanulj mások hibáiból! Nem élhetsz olyan hosszú ideig, hogy mind magad kövesd el.

– A gondozottaknak három hónap után rendeződik az egészségi állapota, eltűnnek a vészfelhők, az otthon már nem újszerű, és ilyenkor szinte menetrendszerűen jön a lázadás. Jobbik esetben csak passzívvá válnak, de az esetek többségében lázadnak és lázítanak. Egy ideig próbáltunk körömszakadtáig ragaszkodni hozzájuk, mire rájöttünk, ha valaki nagyon menni akar, akkor el kell engednünk. Szívükben már ott az Ige magja, és általában előbb-utóbb „tékozló fiúkként” visszajönnek, mert már nem érzik jól magukat a moslékosvályúnál. Természetesen vannak olyanok is, akikkel ötször-hatszor foglalkoztunk, de hiába. Én helyettük nem dönthetek, nem szakíthatok a bűnnel.

Akikből hiányzik az ősbizalom

– A tesztek kapcsán említetted az oknyomozást. Jellemzően milyen okok játszanak szerepet abban, hogy a lányok szenvedélybetegékké válnak?

– Különösen az állami gondozottaknál a legsúlyosabb az elutasítottság. Akit a szülei csecsemőkorában elvetettek, abból hiányzik az ősbizalom az élethez. Nagyon nehéz ezt megtörni: bár a szüleidnek nem kellettél, viszont kellesz Istennek. Általában nagy probléma a szétört családoknál, hogy az identitás kialakulása táján a fiatal lány nem tud saját nemével azonosulni, helyette apjával azonosul. Hét skizofrén, tudathasadásos lány volt nálunk, akiknél az okok erre a problémára voltak visszavezethetők. Az orvosok legnagyobb csodálkozására a hét lányból öt meggyógyult. Van még egy jellemző ok, amely a nemi szerep kialakulásának idejére (az öt éves kor környékére vagy a pubertás korra) esik. Ez pedig a másik nemhez való vonzódás, melyet a családtagok félreértelmeznek, és visszaélnek vele. Pszichiátriai szempontból ezek a legnehezebb esetek.

Nagycsalád modell

- A faliújságon láttam, hogy nemcsak bibliai foglalkozások és házkörűli munkák vannak feltüntetve, hanem csoportfoglalkozások és vasárnapi gyülekezeti alkalom is.
- Munkamódszerünk jellemzője a közösségformálás, a közösségterápia. Egy nagycsalád modelljét igyekszünk megélni, hisz a gondozottak többségénél hiányzik a családi háttér, az egészséges családminta. A csoportfoglalkozáson mindent meg lehet beszélni. Meg kell tanulni kommunikálni, és nem indulatból szólni a másiknak. Ezek a dolgok is megbeszélésre kerülnek.
- Attilától kérdeztem, hogyan viszonyulnak a lányokhoz a gyülekezetben. Nagyon diplomatikusan azt válaszolta, hogy ez a gyülekezet érettségétől függ.
- Igen. Sajnos, a világ más részén levő gyülekezetekben is probléma ez. Egy gyülekezetben sincs igazán otthon a szenvedélybeteg. Meg kell tanulnunk krisztusi szeretettel szeretni őket.

Bioházak

- Terveitek? A zoknikötőgép és gombáspince már nem a jövő, hanem a jelen. Az augusztusi tíz éves évforduló megszervezése a közeljövő. És még...?
- Ha nem is – a rehabilitációs munka első lépcsőfokának számító – motivációs házat, de egy motivációs lefutott BKV buszt nagyon szeretnénk, amellyel tudnánk igény szerint mozogni, valamint szolgálni a szenvedélybetegek körében. A már szintén említett harmadik rehabilitációs lépcsőfok, az utógondozás egy része az új épületszárnyal megvalósulni látszik. De az Úr új kapukat nyitogat ezen a területen. Egy helyi lakos földet ajándékozott az otthonnak, amely Dunaharaszti határában van. Itt szeretnénk majd bioházakat építeni.
- Biogilisztáról már hallottam, de házról?
- Pedig Hatvan mellett Lőrinciben bioházakból biofalut építettek fel. Speciális gépekkel préselt földből vályoghoz hasonló formákat készítenek, mely jóval olcsóbb, mint a modern építőanyagokkal készült házak.

Vigyázat, keménydrog!

- Úgy tudom, mind jobban terjednek a keménydrogok, melyből következik, hogy súlyosabb állapotban levő szenvedélybetegekre lehet számítani a jövőben.
- Eddig alkoholisták, gyógyszer + alkoholfüggő vagy orvosilag gyógyszerfüggővé tett betegek voltak a jellemzőek. A keménydrogosoknál még komolyabbak a fizikai tünetek, de ami még veszélyesebb, az a nagyfokú lelki függőség. Épp van egy ilyen gondozottunk, akinél mindezt látjuk. A kábítószer elhagyása után hosszú ideig erős csontfájdalmai voltak. Isten viszont még a kemény drogosokon is tud segíteni.

És mi van az AIDS-esekkel?

Erzsébettől elköszönve hazafelé azon gondolkodtam, hogy mire számíthatunk még? Mert ugye mi burokból élünk. Reményeink szerint minden hívő család boldog, hisz Jézus Krisztusban minden feltétel adott, hogy az legyen. Gyülekezetbe járhatunk, ahol jól vagy talán még otthon is érezzük magunkat. Néha evangélizálunk is, de nem gondoljuk komolyan, hogy a menyegzőre az út széléről hívottak jöjjenek el. Pedig, ha nem jönnek a hivatalosak, akkor jönnek a testi-lelki csonkák-bonkák (Mt 22,1–14).

Erre pedig fel kell készülnünk. Akik pedig már ilyen szolgálatban vannak, azokat támogatnunk kell.

Mit tennénk, ha egy AIDS-es gyógyíthatatlan beteg megtérne, és a gyülekezetünkbe járna, netán még úrvacsorázni is akarna? Kiközösítenénk, eltiltanánk, vagy elintéznénk, hogy karanténba zárják?

Minél nagyobb a bűn, annál nagyobb Jézus bűnbocsátó kegyelme. Mert Ő nem az igazakért,

hanem a bűnösökért jött. A kábítószerekért és az AIDS-esekért is!

Végezetül álljon itt az élet egy gondolkodó által megfogalmazott három szabálya:

Az első: *Indulj!*, a második: *Menj tovább!*, a harmadik pedig: *Segíts valaki másnak is elindulni!*

{k1995104}

{k1995105}

KÖRKÉP

Mátészalka • ifj. Kovács Béla

A húszezres lakosú város, Mátészalka a szatmári térség „fővárosa”. Az országos híradásokból is jól ismert nehéz helyzetben, amit a gazdasági szerkezetváltás és az ezzel összefüggő munkanélküliség csak súlyosbít, a mátészalkai hívő embereknek erős biztatásuk van az Úrtól, aki előtt nem ismeretlenek gondjaik.

A városban több mint tíz éve működik pünkösdi gyülekezet, amelynek lelkipásztorával, Dicső Gusztávval (Lacival) beszélgettem az Országos Presbitérium ózdi kihelyezett ülésén.

– *Laci, 1983-ban kezdted feleségeddel ezt az úttörő munkát Mátészalkán, amelynek eredménye a jelenleg nyolcvan főt számláló gyülekezet. Úgy gondolom, nagyon érdekes dolog egy gyülekezet plántálása, ami megdobogtatja valamennyiünk szívét. Hogyan is kezdődött az egész?*

– 1983-ban költöztünk a felépült új lakásunkba Mátészalkára, ahol a munkahelyünk is volt. Kántorjánosiban, ahol korábban laktunk, nem volt gyülekezet. Persze Mátészalkán sem volt, csak egy kedves testvérnő lakott itt, akit már régebről ismertünk, és aki Vásárosnaményba járt gyülekezetbe. Nos, kezdetben nála, Édes Antalnénál jöttünk össze. Legelőször csak hárman voltunk, mi ketten és ő. De hamarosan többen lettünk. Elkezdtünk bizonyosságot tenni a szomszédoknak, munkatársaknak, a testvérnő is hívogatott a rokonságán belül, és így egyre többen lettünk.

– *Gondolom, mindehhez évek kellettek, no meg kitartás és elhivatottság.*

– Természetesen. Feleséggel már korábban tudtuk, hogy az Úr valami „nagy munkára” hívott el minket, csak még azt nem tudtuk, mi lesz az. Végül is minden a szemeink előtt játszódott le, és mi semmit sem tudtunk volna magunktól tenni, csak beleálltunk abba, ami az Úrtól adódott. 1985-ben nyolcan mentünk át a testvérnő lakásából a miénkbe, ahol aztán hat évig gyülekeztünk. 1991-ben harmincegynéhányan mentünk az újabb helyünkre, mert már kinőttük a lakásunkat. A dolog érdekessége, hogy a rendőrség volt épületében béreltünk két helyiséget, amit összenyitottunk.

– *Úgy tudom, most már van saját gyülekezeti házatok.*

– Igen, nem sokáig voltunk a régi rendőrségen, mert két évvel később az Úr kegyelméből sikerült vennünk egy családi házat, amit azután átalakítottunk.

– *Hányan voltak akkor, és mennyi most a gyülekezet létszáma?*

– Negyvenhatan költöztünk 1993-ban az új imaházba. Jelenleg nyolcvan körüli bemeztett tagunk van, bár pontosan nem tudom, mert nem számoltam meg. Tudod, Dávid király is hogy járt.

– *Milyen a fiatalok aránya a gyülekezetben, és milyen munkát végeznek?*

– Körülbelül harminc fiatal van a gyülekezetben. Inkább a tizenéves korosztályt képviselik, a huszonévesek kevesen vannak. Az ifjúsági vezetőnk viszont középkorú, ő vezeti a szombatonkénti ifjúsági órákat. Van dicsőítő csoportunk is, amelynek magját a Szabados család képezi. Ők minden vasárnap délelőtt szolgálnak.

– *És mi van délután?*

– Vasárnap csak egyszer jövünk össze, mert a gyülekezet fele vidéki, és nem tudnák megoldani a kétszeri bejárást. Visszatérve az ifjúságra, van egy ifjúsági imacsoportunk is. Az ifjúsági órákon különösen 1994 elejétől folyamatosan teltek be Szentlélekkel a fiatalok, így nagy részük most már Szentlélekkel kereszttelt. Szeretnek imádkozni a fiataljaink, közülük többen már hajnalban felkelnek, hogy imádkozni tudjanak iskolába indulás előtt.

– *Bizonyára az Úr használja is őket, hiszen felkészítette a fiatalokat?!*

– A nyáron az Operation Mobilization (OM) nemzetközi ifjúsági missziós szervezet tagjai két hetet töltöttek városunkban.

Fiataljaink velük kezdték az utcai evangélizációt. Azóta péntekenként végzik ezt a szolgálatot. Kimennek a terekre, parkokba, és beszélgetnek az emberekkel, néha gitároznak és énekelnek is.

– *Hány fiatal végzi az evangélizációt? Az egész csoport?*

– Hatan-nyolcan vesznek részt ebben a szolgálatban, de a gyülekezetben ugyanabban az időben imaórát tartunk, ahol a testvérek kimondottan azért imádkoznak, hogy az Úr áldja meg a fiatalokat.

– *Van valamilyen csoportszervezet a gyülekezetben?*

– Nyár elején indultak a házicsoportok, amelyekben főleg a mátészalkai testvérek szorgoskodnak. Három csoportunk van, amelyek hetente tartanak összegyülekezést.

– *A heti biblia- és imaóra mellett nem megterhelő még a rendszeres házicsoport összejövetel is?*

– Nem volt eddig probléma, a házicsoportos alkalmak ugyanis más jellegűek, mint a gyülekezeti összejövetelek. Az egyik csoportban sokat foglalkozunk a gyülekezet problémáival, szinte átímádkozzuk azokat. A másik csoportban inkább házi istentisztelet tartanak, ahová vágyakozók is eljárnak. A harmadiknak pedig imádkozás és istentiszteleti jellege van.

A csoportoknak már voltak előzményeik, ezeket most rendszeresebbé tettük, de újat is szerveztünk. Az volt az indítékunk, hogy a városért imádkozzunk, bár ez szerintem kevésbé tud megvalósulni.

– *A gyülekezet alapításától kezdve mindmáig te vagy a pásztor. Így az évekre visszamenőleg fel tudod fedezni a Szentlélek munkájának vonulatát a gyülekezetben?*

– Mindenképpen, hiszen ahogyan növekedtünk, visszaesések nélkül, mondhatnám folyamatosan, az mind a Szentlélek műve. Korábban a Szentlélek-keresztségek ritkábban fordultak elő, mint most. A lelki ajándékok is megnyilvánulnak, gondolok itt a gyógyulásokra, szabadulásokra, látomásokra, sőt leesések is előfordultak a Szentlélek jelenlétében. A dicsőítés is jó talajra talált közöttünk, nem okozott feszültséget, mint talán máshol, mivel „új énekeink” – a Hitünk Énekeiből is van ilyen – csodálatosak.

– *Úgy tudom, a mátészalkai gyülekezet mellett Kántorjánosiban is van szolgálatod.*

– Igen, Kántorjánosiban 1985-ben kezdődött a cigánymisszió. Mondhatnám, a két gyülekezet építése párhuzamosan haladt, a létszámnövekedés is közel azonos volt. Kovács László és Szabados Zoltán segítettek végezni ezt a munkát. Azóta már saját vezetőjük van Rézműves Mihály (Feri testvér) személyében, de „apára” még szükségük van.

– *Laci, olyan sok munkát végeztél és végzel az Isten népe javára, hogy kíváncsivá tettél, miként kezdődött az Úr munkája az életedben, és hogyan fejlődött benned?*

– Születésemtől kezdve Újkenézben éltem. Ott a hatvanas évek elején kezdődött a missziós munka. A szüleim akkor tértek meg, nyolc évesen engem is betöltött a Szentlélek. Tizenégy évesen elkerültem otthonról, három évig ritkán látogattam a gyülekezetet. Tizenhét évesen bementem. Elhívásom volt a szolgálatra, így lettem huszonhat éves koromban az újkenézi gyülekezet vezetője. Egy évi szolgálat és házasság után nagy törést engedett meg Isten az életemben. Ez szomorú történet, mégis ezen keresztül ismertem fel, hogy Istennek szüksége van rám, és mennyire szeret engem. Ezek után kerültem először Kántorjánosiba, majd

Mátészalkára. 1991 őszén egy közlekedési baleset folytán életveszélybe kerültem, közel voltam a túlsó parthoz. Az intenzív osztályon egy angyal őrzött – felépültem, és szolgálok, dolgozok tovább, végzem a polgári munkámat is, kútfúrással foglalkozom.

– *Mit vársz a jövőtől?*

– A Szentlélek kiadását Mátészalkán és környékén. Több új gyülekezet alakulását, melynek alapjai már megvannak. Nagy reménységgel vagyok ezirányban. Bár tudom, az elvégzendő munka sokkal több lesz. Hála Istennek, vannak nagyon ígéretes, buzgó fiatal testvérek is a gyülekezetben, akikre számítani szeretnék. És mindenek előtt Isten kegyelmére.

– *Köszönöm a beszélgetést.*

Hogyan lett új életem? • Szűcs József

%Harka Kálmán, aki nemrég tért haza Norvégiából egy kétéves felekezetközi bibliaiskolából, jelenleg Kecskeméten él feleségével, Biborkával és két éves kisfiukkal. Más egyéb szolgálata mellett az „Új Élet” Levelező Bibliaiskolát irányítja teljes idejű lelkimunkásként. Vele készült a következő beszélgetés.

Isten „kiválasztott gyermekei” között

– *Mikor kerültél először Istennel kapcsolatba? Beszélj a megtérésed előtti időszakról!*

– Evangélikus családban nőttem fel és lettem megkeresztelve. Nagymamám volt az, aki a hit dolgaira tanított, és sokat imádkozott értem. Én magam csak azért jártam a templomba, hogy a barátaimat elvigyem futballozni. Diszkókat is szerveztem akkoriban, de egy idő után nagyon megcsömöröltem attól az élettől, az alkoholtól és az erkölcstelenségtől. Még akkor nem tudtam, hogy Istent keresem, de elkezdtem keresni valami mást. Találkoztam egy lánnyal, és sokat beszélgettem vele Istenről. Teljesen más volt, mint a többi lány a diszkóból. Elkezdtem vele járni, és kiderült, hogy Jehova Tanúja. Együtt olvastuk a Bibliát, eljártam vele az összejöveteleikre, és végül összeházasodtunk. Az egész családja Jehova Tanúja volt, én is az akartam lenni, ezért engedték meg az esküvőt. Az esküvő után kezdtem észrevenni, hogy teljesen máshogy élnek, mint ahogy beszélnek, és mint amit a Biblia tanít.

– *Érdekes módon az utcán mindegyik olyan magabiztosnak tűnik. Ezek szerint az életük nem olyan, mint amit tanítanak?*

– Én bent voltam a családban, és belelátam a dolgaikba. Abban az időben még tiltották az Őrtornyok behozatalát Magyarországra. Volt apósom csempészte be az újságokat a határon, és ezzel együtt műszaki dolgokat is behozott. Csempésztek, üzleteltek, kihasználtak másokat. Sokat beszéltek a Jehova Istenről, de a pénz sokkal fontosabb volt nekik.

– *Általában igaz ez a hozzáállás mindegyikükre?*

– Szerintem nem. 75%-uk megtévesztett, és a vezetés kihasználja ezek jóhiszeműségét. Jól megélnék belőle, de a vezetők között is vannak, akik nem pénzért csinálják. Találkoztam én is olyanokkal, akik rájöttek, hogy szélhámosság, és otthagyták őket. A volt apósom is kilépett, amikor a megprófétált világpusztulás nem következett be. Ekkorra már én sem akartam Jehova Tanúja lenni. Sok problémánk volt, és egy nap arra mentem haza, hogy felforgatták az egész lakást, és elvitték a volt feleségemet is. Teljesen elzárták tőlem, úgyhogy csak a bírósági tárgyaláson találkoztunk.

– *Hogyan tudtad ezt a válságos időszakot feldolgozni magadban?*

– Azt mondtam: „Ha ők Isten kiválasztott gyermekei, akkor semmi közöm hozzájuk. Ilyen Istenre nincs szükségem”. Megkeseredtem és nagyon csalódott voltam. Először csalódtam a nagyegyházakban, most meg Isten „kiválasztott népében”, úgyhogy akkor már mindent kerestem, csak Istent nem. Ugyanakkor olyan lelki nyomás alatt tartottak, hogy elkezdtem idegongondozóba járni. Gyomorfekélyem lett, és gyógyszereken kellett élnem.

Találkozás Svédországban

1984-ben kidisszidáltam Svédországba, és elhatároztam, hogy új életet kezdek. Munkát és letelepedési engedélyt nem kaptam, és vissza akartak küldeni Magyarországra. Megszöktem a lágerből, és betörésekből éltünk a barátaimmal. Nem volt semmi jó az életemben, amit loptunk, eladtam, és kifizettem az albérletet. Öngyilkos akartam lenni, már azt kerestem, melyik hídról ugrok a tengerbe.

– *Hogyan találoztál végül az igazi Istennel?*

– A göteborgi vidámparkban volt egy keresztény konferencia. Akkor még nagyon rosszul beszéltem svédül, szinte semmit nem értettem belőle. Amikor megkérdezték: Ki akar megtérni, előre akartam menni, de egy barátom visszaráncigált. Ha magyarul kérdezték volna, hogy akarok-e újjászületni, akkor sem értettem volna, mi az. Amikor végül is előrementem, egy perc múlva a barátom is ott volt mellettem. Mindketten átadtuk az életünket Istennek. Az alkalom után álltunk a villamosmegállóban. A barátom ragyogó arccal mondta, hogy ő milyen csodálatos dolgokat élt át. Én pedig nem éreztem semmit. Ekkor odajött egy lány, és azt mondta: „Te most tértél meg ugye? Amikor mondtad a bűnösök imáját, angyalokat láttam körülötted keringeni. Nagyon csodálatos volt.” Abban a pillanatban, ahogy ezt mondta, betöltött egy erő, és ugyanazt élttem át, mint a barátom.

– *Milyen változás következett be az életedben megtérése után?*

– Az első az, hogy attól a naptól kezdve nem tudtam lopni. Bementem egy boltba, és telepakoltam a bördzsekimet. Szinte soha nem fizettem vásárláskor, de most nem tudtam ezt megtenni. Vissza kellett mindent raknom. Hazamentem, és kétségbe voltam esve, hogy most miből fogok megélni. De az Úr kirendelte a szükségemet. Nem tudtam fizetni az albérletet, de egy lány, aki hazaköltözött a szüleihez, kölcsönadta a lakását. Mások, számomra teljesen ismeretlenek, pénzt adtak.

A másik változás, hogy Isten meggyógyított két gyógyíthatatlan betegségből (gerincsérv és végbélfekély).

Egy hívő lány kikölcsönözött nekem a könyvtárból egy Bibliát, és napi 7–8 órát olvastam, csak azért, hogy választ kapjak arra a kérdésre, hogy mi is történt velem valójában. Nemsokára megkaptam a Szentlélek-keresztséget, és az ottani pünkösdi gyülekezetben bementem.

Kapu nyílik

– *Hogyan kerültél Norvégiába, Aril Edvardsenék bibliaiskolájába?*

– Szerettem volna bibliaiskolába menni. Ladó Józsi bácsival imádkoztunk, és az Úr kijelentette neki, hogy Norvégiába menjek tanulni. Csodálkoztam – épp hogy megtanultam svédül, és most tanuljak meg norvégul? De azért elutaztam Norvégiába. 700 km-es út után érkeztem meg Kvinesdalba, és mondtam, hogy az Úr küldött ide, hogy itt tanuljak. Megkérdezték, mikor tértem meg. „Két hete” – feleltem. Előírás volt, hogy legalább egy évvel korábban megtért diákokat vesznek fel. „Milyen nyelven követem az előadásokat, norvégul vagy angolul?” Egyik nyelven sem tudtam egy szót sem, kicsit beszéltem svédül és egy kicsit németül. „Ki fogja fizetni a tanulmányaidat?” Se családi, se gyülekezeti háttér nem állt mögöttem. Az utolsó kérdésük az volt: „Hogyan jöttem be Norvégiába?” „Úgy szöktem be” – feleltem. Ezzel aztán végleg elvágtam minden lehetőséget. Onnan tovább mentem Németországba, mivel a szüleim ott éltek. Minden este így imádkoztam: „Istenem, te meggyógyítottál, hihetetlen dolgokon vittél át, te el tudod intézni a bibliaiskolát is.” Egy hónap múlva kaptam egy levelet Norvégiából, amelyben értesítettek, hogy felvételt nyertem. A bibliaiskola vezetősége egy imaalkalmat tartott, amelyen azt az üzenetet kapták az Úrtól, hogy felejtsek el a szabályokat az én esetemben, és vegyenek fel az iskolába.

– *Milyen benyomásokat szerezteél magáról a bibliaiskoláról?*

– A kétéves iskola első napján kaptam az Úrtól a legszebb ajándékot. Sorban álltak fel az osztálytársaim, bemutatkoztak, hogy melyik városból, melyik gyülekezetből jöttek. Voltak

baptisták, pünkösdiel, voltak a hit mozgalomból és az állami egyházakból is. Egy teljesen felekezetközi osztályba kerültem. A legfontosabb tananyag az evangélizálás volt, de tanították a gyülekezetplántálást és a pásztori munkát is. Volt elméleti, teológiai oktatás is, de nagyon sok időt töltöttünk az utcán, börtönökben, kórházakban.

Új Élet – levélen keresztül

– *Amikor befejezted a bibliaiskolát, milyen elhívást kaptál?*

– Még az iskolaidő alatt 7–8 alkalommal evangélizáltunk Magyarországon. Addigra már több hibát is elkövettem: olyan helyen evangélizáltunk, ahol nem volt gyülekezet, és az utógondozás nem volt megoldott. Közben Aril Edvardsen többször megkért, hogy vállaljam el az „Új Élet” Levelező Bibliaiskola irányítását Magyarországon. A környező országok közül Magyarország kapta meg legelőször ezt az anyagot és a jogot a működéshez. De azok a pünkösdi vezetők, akik megkapták, nem kezdték el. Én magam is többször visszautasítottam, hogy nem tudom magamat elképzelni egy íróasztalnál, levelekre válaszolva. Mikor végül is elvállaltam, az erre szánt majd minden pénz elfogyott. Kelet-Európában itt indult be utoljára ez a levelező iskola. Ez az oka, hogy a szomszédos országokban számítógéppel, míg nálunk golyóstollal és kartonokkal folyik a munka.

– *Mire jó az „Új Élet” Levelező Bibliaiskola?*

– Több mindenre is, de főleg az utógondozás és az evangélizálás területén használható. A frissen megtért hívőknek nagy segítség, bár nem helyettesíti a személyes megkeresést. Vannak olyanok is, akik 4–5 éve tértek meg, és írják, milyen nagy segítség volt nekik, és hogy megszerették tanulmányozni a Bibliát. Akik már elvégezték, továbbadják másoknak, és már több olyan diákunk volt, aki hitetlen volt, amikor elkezdte az iskolát, és közben tért meg. Sokan vannak, akik keresik Istent, de idegenkednek az egyháztól. Mások szóban nem hagyják meggyőzni magukat, de egy bibliatanulmány mégis elvezeti őket Istenhez. Nincs behatárolva a korosztály sem, 12 éves kortól elkezdve az egész időségek végzik a bibliaiskolát. A közel 500 tanuló közül van katolikus, református, pünkösdi, baptista és a Hit Gyülekezetből is.

Végezetül hadd mondjam el, hogy ez a bibliaiskola ingyenes mindenki számára. Ha az Élő Víz olvasói közül valaki szeretné elvégezni, a következő címre írjon:

„Új Élet” Levelező Bibliaiskola Kecskemét 6001 Pf. 438.

{k1995106}

BIZONYSÁGUL

Vissza kellett térnem az Úrhoz... • Juhász Miklósné Ecséd

42 éves vagyok. Pünkösdi családban nőttem fel Kisvárdán. Úgy 15–16 éves koromig őszintén hittem az Úrban, utána inkább szülői kényszerből. (Nálunk volt az imaház.) Azután tizenhét éves koromban az anyukám lebénult (két év után hívta haza az Úr), s kezdtünk lázadozni Isten ellen, szinte azt hittük, „felszabadultunk”. Jött a tánc, szórakozás, cigaretta. Szelíden néha meg-megszólalt a lelkiismeretem; néha egyik nővéremmel elbeszélgettünk, hogy milyen jó ennek-annak a (számunkra csak volt) testvérnek, hogy tudja Istent szeretni, és hisz. Szóval belülről nem halt el a gyökér.

Férjhez mentem, családom lett, de valahol mindig éreztem Isten szeretetét.

'93 nyarán kórházba mentem kivizsgálásra. Ott találkoztam egy vak hölgygel, aki katolikus volt. Annyi béke és nyugalom áradt belőle. El-elkísértem a kórházi misére, s újra jött a lelkiismeret hangja, de otthon folyt minden tovább. Aug. 20-i baráti kör, cigaretta, stb. Bár

ezek a családok sem istentagadók, csak olyanok voltak, mint én is. Elfogadtuk, hogy van Isten, segít és kész.

'93 okt. 4-én megműtöttek epekőre és megállapították, hogy borsónyi májdaganatom van, s mellette egy 22 mm-es fehér folt, elváltozás. Két hónapos kivizsgálás kezdődött. Első héten, hogy a daganat gondolata elől is meneküljek, naponta egy könyvet elolvastam. Két hét múlva eltávozásra hazaengedtek, ekkor bevitettem a kórházba a Bibliámat – ami 4–5 éve megvolt, de nem volt rá időm elolvasni – s a régi énekeskönyvem, amire kislánykoromban ráírtam: „Az Úr megőriz téged mindenkor”. De nem gondoltam, hogy 41 évesen ez a felírás mit is jelenthet. Nos, itt már volt időm olvasni, s a cigarettát is leraktam. Hála Istennek, egy éve nem szívom.

Két hónap után a májamat és a pajzsmirigyemet megműtötték, a májam második szövettanija is rákos volt. A két hónap alatt Isten csodálatos igékkel vigasztalt: „Gyönyörködjél az Úrban, és megadja szíved kéréseit. Hagyjad az Úrra a te útadat, és bizzál benne, majd Ő teljesíti.” (Zsolt 37,4–5)

„Mert Ő megsebez, de be is kötöz...” (Jób 5,18).

A műtétem utáni negyedik napon este 11 körül elszundítottam, s arra ébredtem, hogy a lányom kétségbeesve szól, hogy „mi van veled anya?!” S én örömmel ébredtem. Ugyanis egy olyan kibeszélhetetlen sötétséget láttam, hogy leírni sem lehet. Az arcom eltorzult a félelemtől, ettől ijedt meg a lányom. S tudtam, hogy ez a halál. Ezt nem lehet elmondani, azt a félelmetes sötétséget, feketeséget. S másnap, vasárnap igaz hittel felsóhajtottam, Istenem hadd aludjak egy kicsit! S elaludtam. Hajnalban arra ébredtem, hogy megérint egy vesszőféle a májamnál, és a vessző végén valami kihúzódik. Csodálatos öröm töltött el, s szóltam a szomszédomnak, hogy itt járt a jó Isten, és meggyógyított.

Az orvos a keddi varratszedéskor csodálkozott, hogy ilyen szép sebet még nem látott. Egy hét múlva az ultrahangos vizsgálat kimutatta, hogy ép a májam, s a folt sincs meg. (Mai napig sem érti az adjunktusnő.)

Ekkor elhatároztam, hogy járok imaházba, s hálát adok az én Istenemnek, hogy még a rákos daganatból is kigyógyított. (Mindig a daganattól féltem.) Így mentem el az Agapé Gyülekezetbe, s ott tavaly július 10-én bementem. Előtte még megkísértett az ördög. A méhemet akarták eltávolítani a keresztség előtt két héttel, de megkértem a gyülekezetet, imádkozzanak értem. (Az orvos nem akarta elhinni, hogy ima által gyógyultam meg, de csodálkozott a hirtelen gyógyuláson.)

Még nagyon sokat kell erősödnöm hitben, s szeretném, ha családom is követné Isten útját. Most leszázalékoltak, így Isten gondoskodott arról is, hogy – bár munka nélkül maradtam – de, Ő kirendeli az Őt félőknek, amire szükségük van.

„És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, és megszabadítalak téged, és te dicsőítesz engem.” (Zsolt 50,15)

A tepsitől az üdvösségig • *Otoltics Vidorné Mátészalka*

1923-ban születtem egy kis faluban. Csak januárban kellett volna megszületnem, de édesanyám balesete folytán hat és fél hónapos koraszülöttként jöttem erre a világra. Életképtelen voltam. Inkubátor akkor még nem volt. Édesanyám látta, hogy lélegzek. Tepsibe vattát tett, beletette az egy kiló hús dekás picit testet, és a sütőben melengetett. Nyelni nem tudtam. A tejes teát beletette egy pohárba, és szemcseppentővel az orromba csepegtette. Egy hónapig tartott ez a kísérletezés. Amikor már tudtam nyelni, pólyába tett, és arra gondolt: „Hátha ez a gyerek fog a legtöbb örömet szerezni nekem.” Tíz éves koromig elmaradott, gyenge, beteges voltam. Szellemileg is egy kissé elmaradott voltam, de tíz éves korom után utolértem magam.

1936. március 18-án éjjel édesanyám meghalt. A basedow kór megfojtotta a szívét. Nagyon

árva lettem. Egy család örökbe fogadott, de öt év múlva a gyámhatóság felbontotta a szerződést, mert gond volt a nevelőszülőkkel. Így 1941-ben önálló életet kezdtem élni. Albérletbe mentem és dolgoztam.

Az iskolában hittant tanultam. Édesanyám imádkozni tanított, sokszor énekeltünk egyházi énekeket. Templomba jártam, de a megtérésről nem hallottam. A nevelőszülőknél azt láttam, hogy Bibliát olvasnak, de az apa káromkodott is, veszekedtek, néha még verekedtek is. 1947-ben Budapesten a Rókus kórházban dolgoztam mint ápolónő. Egy kolléganőm hívott egy ifjúsági közösségbe, a Betániába. Sokszor hívott, türelmes volt. Végül már szégyelltem, hogy annyiszor visszautasítom, és elmentem vele. Körülbelül nyolcvan fiatal volt ott. A légkör olyan volt, mintha a pokolból a mennybe kerültem volna. Ezt az éneket énekeltük: „Ó, Jézus árva csendben az ajtón kívül állsz...” Annyira meghatódtam – vagy mi is volt velem –, sírtam keservesen. Az imádságok, az Ige, az ének, mind szíven talált. Mégis a végén azt határoztam el, soha többé ilyen helyre nem jövök, úgy felforgatták a lelkiismeretemet. Az Úr Jézus ekkor elkezdte bennem az Ő munkáját. „Nem jó, amit csinálsz! Mi lesz ennek a vége!” – szólt a hang a lelkemben.

1949-ben pártiskolába kerültem, ahol azt tanították, hogy nincs Isten. Feltettem magamban a kérdést: „És ha mégis van, és én tagadom?” A pártiskolán egyik éjjel nagyon rosszul lettem. Az orvos megvizsgált, és figyelmeztetett, hogy sürgősen orvosi kezelésre van szükségem. Visszatérve a kórházba, az orvos megvizsgált. Nincs itt semmi baj, dolgozhat.

1949 májusában elküldtek pártvonalon Miskolcra. Ott újra nagyon rosszul lettem. Haza kellett volna menni Budapestre, de nem voltam szállítható. Könyörögtem, vigyenek engem is az autóban. Adtak valami erősítő gyógyszert, így május 15-én este a Rókus kórházban felvándoroltam az első emeletre, az orvos azonnal ágyba tetetett, és megmondta őszintén, hogy nem tud rajtam segíteni. Teljesen ki van merülve a szívem. Rámszakadtak a bűneim. Úgy fáj a lelkem. A testem halódott, a lelkem borzalmasan élt. Úrvacsorát kértem. Jött a lelkész, és én Jézustól bocsánatot kértem. A bűn terhe leszakadt rólam. Békességet kaptam. Tudtam, hogy visszaút nincs, de nem megyek a kárhozatra, hanem az Úr Jézushoz. A lelkész megkérdezte: Ha mégis visszajöhetek az életbe, hogy akarok ezután élni? Úgy mint eddig? „Nem” – mondtam. „Nagyon szeretném szeretni az Úr Jézust.” „Ezt soha ne felejtse el, hogy most mit mondott!” Ez volt az én második születésem. Azóta negyvenöt év telt el. Boldog vagyok, hogy Jézus megmentett. Őt kívánom szeretni mindig jobban.

Még csak annyit: Pár éve járok, járunk a családdal az Evangéliumi Pünkösdi Közösségbe, nagy öröm ez mindnyájunknak. Többen bemeztünk. Négyen Szentlélek-kereszttségben is részesültek. Én három ízben imádkoztam álmomban nyelveken, azóta ébrenlétemben még nem következett be ez a drága ajándék. A Szentlélek ereje többször átjár. Legyen Istené a dicsőség!

Miért van szükségünk Jézusra? • Szűcs József

Emberi életünk során nagyon sok szükséggel találkozunk. Ezek legnagyobb része testi szükség: evés, ivás, pihenés, kikapcsolódás, öltözködés, tisztálkodás, egészség.

Vannak magasabb rendű ún. lelki szükségleteink is: legyen értelme az életünknek, boldogok, megelégedettek legyünk, szeressenek és elfogadjanak bennünket.

Legkínzóbb szükségérzetünk pedig valamilyen módon a bűnnel kapcsolatos:

– Szükségünk van arra, hogy megszabaduljunk bűnös vágyainktól és szenvedélyeinktől.

– Szükségünk van arra, hogy megszabaduljunk az elkövetett bűnök utáni büntudat marcangoló érzésétől.

– Bizonyosságra lenne szükségünk, hogy ezekért a tetteinkért később senki sem von felelősségre, vagy legalább elfelejteni szeretnénk azokat.

– A halál, mint a bűn következménye, minden ember legfőbb problémája. A halálfélelem

miatt szükségünk van az életre, ami a síron túl is tart (vagyis az örök életre), vagy legalább arra a megnyugtató tudatra, hogy a halállal mindennek vége.

De miért van szükségünk Jézusra?

Ez a világ arra van berendezkedve, hogy testi szükségleteinket a lehető legtökéletesebb módon kielégítse, lelki szükségéinkre tüneti kezelést adjon, a bűnnel kapcsolatos szükségéinket pedig elfelejtse.

Egyedül Jézus az, aki belülről kezdi a megoldást. Lényünk legmélyének kínzó kérdéseit kezdi megoldani először. Majd kifelé haladva egyedüli és tökéletes választ ad életünk minden területének szükségeire.

Isten válasza az emberiség problémájára: Jézus Krisztus. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3, 16).

Jézus, Isten Fia azért halt meg 2000 évvel ezelőtt a kereszten, hogy kifizesse bűneink árát (megszabadítson tőlük és megbocsássa azokat), és örök életet adjon. „Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban” (Róm 6,23).

Jézus feltámadt a halálból, és Isten jobbjára ült, ahol ítélni fog eleveneket és holtakat.

Isten a maga részéről mindent megtett érted, most már rajtad a sor!

1. Istennek nem hazudhatsz. Hozzá csak őszinte szívvel lehet közeledni. Be kell ismerned, hogy bűnös vagy, és a bűneiddel képtelen vagy bármit is kezdeni. „Mindenki vétkezett és híjával van az Isten dicsőségének” (Róm 3,23).

2. Hinned kell, hogy Jézus személyesen a te bűnödért szenvedett és halt meg, és feltámadt a megigazulásodért. „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket, miután halálra adatott test szerint, de megelevenítettett Lélek szerint” (1Pét 3,18).

3. Kérned kell Istent, hogy bocsásson meg neked, és adjon új és örök életet.

Miután ezt imában elmondtad, hittel el kell fogadnod mindezt. „Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitják” (Mt 7,8). Hogyha ezt megtetted, akkor érzéseidről függetlenül Isten gyermeke vagy.

Ahhoz, hogy a lelki életben fejlődj, három dolog szükséges.

– Olvasd a Bibliát, hogy megismerd belőle Isten akaratát az életedre nézve!

– Beszélj Vele imádságban minden nap, hogy letehesd terheidet, és erőt kapj Tőle!

– Légy hűséges tagja egy gyülekezetnek, ahol megélheted a testvéri közösséget!

Ha ennek az üzenetnek hatására döntöttél Jézus mellett, kérünk, írd meg ezt szerkesztőségünk címére!

VILÁGABLAK

Reinhard Bonnke afrikai és világmissziója • *Pánczél János*

Isten dicsőséges jelenlétét éltük át több mint hatezren a Christus für alle Nationen (Krisztus minden nemzetért) nevű nemzetközi evangélizációs szervezet 20 éves évfordulójának konferenciáján. A szervezet alapítója Bonnke testvér, a konferencia színhelye pedig a németországi Karlsruhe volt november 25–27-e között. A résztvevők, jórészen munkatársak, imatámogatók szinte az egész világról jöttek össze, hiszen a szervezet missziói tevékenysége minden földrészre kiterjed. A közelebbi színhely az Europahalle sportszarnok volt, amelynek főbejárata felett hatalmas piros betűs felirat hirdette: „Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz”. Egyben ez volt az egész konferencia legfőbb üzenete.

Istentől rendkívüli módon megáldott missziójuk húsz éves történetét egy összefoglaló filmen

mutatták be. Csodálatos volt látni az eredeti afrikai tájakat, embereket, körülményeket, a szegénységből de mégis felépülő imaházakat, az evangélikációkra sietve igyekvő százezreket, az Úr nagy tettein felbuzduló, nevét ujjongva magasztaló hatalmas tömegeket. A hirdetett Igét mindenfelé jelekkel és csodákkal erősítette meg az Úr. Egy-egy nagy evangélikáció előtt gyakran már hat héttel elkezdtek – felekezeti megkülönböztetés nélkül – az odaszánt hívők a közbenjáró, tusakodó imádkozást. Az evangélikáción résztvevő százezrek pedig gyakran napokig is gyalogoltak, kerékpároztak, nem egyszer betegeiket is magukkal cipelve. Előfordult, hogy a közben rájuk zúduló trópusi esőben, annak megcsendesedésével vagy elálltával bokáig vagy féllábszárig érő vízben hallgatták az Igét – de Isten szabadító, gyógyító, csodatevő erejének megtapasztalásával. Bonnke testvérék Afrika kétharmad részén evangélikáltak már eddig, sőt több helyre vissza is tértek a hívők hitét és az új gyülekezeteket erősíteni.

Húsz évvel ezelőtt, minekutána Reinhard Bonnke Angliában elvégezte a bibliaiskolát, s Németországban két évig pásztori szolgálatot végzett, az Úr megszólította, és azt kérdezte tőle: „Kell-e neked, elfogadsz-e tőlem egymillió márkát?” Ő azonban alázattal azt felelte: „Mit csináljak én egymillió márkával Uram? Inkább azt kérem Tőled, adj nekem egymillió megtérőt, s azt, hogy a pokol kiürüljön, és a menny megteljen.”

Az afrikai misszió elején, miután a majdnem eredménytelen tradicionális módszerről áttértek engedelmességben az Isten Szentlelkével való együttműködésre, mindjárt átérték, hogy háromezer ember tért meg sírva, nagy bűnbánattal az Úrhoz. Bonnke testvér bensőjében érezte, az idő rövidre van szabva, ezért még azon az evangélikáción kellene Szentlélek-kereszttségért imádkozni, bizonyos tanítás után. A kérdése az volt, hogyan illeszthető ez be egy evangélikációba. Ekkor azt mondta: „Uram, ezt Te tudod elvégezni.” S másnap valóban maga az Úr cselekedett: a Szentlélek leszállt az egész stadionra, csaknem mindannyian a földre estek, s beteljesedtek Szentlélekkel. „Isten csodatettét látva magam is úgy sírtam, mint egy gyermek. Igaz az Ige: «Nem erővel, nem hatalommal, hanem az én Lelkemmel.»” Elkészült, és felállították a világ legnagyobb sátorát 36.000 férőhellyel. De kétszázezren jöttek el az evangélikációra! Ennyien látták, éltek át Isten csodatettét. A sátrat így továbbadták más missziós célra, s a nagy evangélikációkat többnyire ma is a szabad ég alatt tartják. De még így is csak az igen tágas hely felelt meg a száz-ötszáz ezres hallgatóságnak. Amit Jézus akkor tett, mert „Ő ugyanaz”, ugyanazt teszi ma is – folyamatosan. Betegeket gyógyít, bűnösöknek megbocsát, mindent újjá tesz, jelek és csodák erősítik meg az Igét. Egyedül Ő az, aki a megkötözötteket megoldozza, szabaddá teszi.

Másnap Suzette Hattingh szolgált nagy erővel és az Úr iránti lángoló szeretettel. „Timóteust az Úr állította be a munkájába. Úgy használta Jézus Pál apostolt Timóteus formálásában, mint ahogyan a kamerát állítják élesre.” „Amikor hosszan, elmélyülten az Úr előtt álltam, Ő azt mondta nekem: «Te böjtölsz, imádkozol ébredésért. Ezt helyesen teszed. De mindenekelőtt engem keress!» Ne veszítsd el az *első szeretetet!* Légy forró, fuss tovább! Folytasd a harcot! Az Úr jár előtted. Megáldja harcod, és győztes leszel! A Szentlélek kenetére van a legnagyobb szükséged az aratásban, az Úr munkájában.” Felrázó beszéde után előre hívta azokat, akik Isten dicsőségére, a szolgálat munkájára igénylik, kérik a Szentlélek kenetét. – Igen sokan kimentünk. Először feloldozó imában állt az Úr előtt. Majd a Szentlélek kenetéért imádkozott. Rendkívülien éreztük Isten jelenlétét. Többen a földre estek. A nagy gyülekezet pedig nyelveken énekelve dicsőítette a mindenek Urát.

Majd Suzette azt mondta: „Befejeztük a délelőtti összejövetelünket!” (13 óra volt.) De hiába mondta. Senki nem mozdult. Ki akart volna elmenni Isten dicsőséges jelenlétéből? Így még egy ideig tovább dicsértük az Urat nagy-nagy örömmel.

Ismét Bonnke testvér prédikált, ezúttal a pásztoroknak és a lelkimunkásoknak. „Hálát adunk az Úrnak csodálatosan gazdag aratásáért. Örülünk, hogy részt vehetünk az Ő munkájában. Nem a múltban, hanem a jelenben kell elérnünk az embereket, ezt a generációt. Németország,

Svájc, Ausztria ébredés előtt áll. Majd várhatóan kelet felé terjed a tűz. Ahogyan az afrikai látomásomat teljesen betöltötte az Úr, hiszem, hogy ez ugyanúgy lesz Európára vonatkozóan is. Fokozatosan egész Európát beborítja az evangélium. Angliában az idén 25 millió példányban, a királyi palotától a legkisebb kunyhóig eljuttattuk a «Mínusból pluszba» című kis evangéliumi könyvecskét, melyben Jézus teljes váltságműve bele van foglalva. Sok áldást hozott, eddig hatvanezren jelezték írásban megtérésüket. A német nyelvterületen 40 millió példányban adjuk ki e könyvecskét 1995-ben az Úr segítségével.

A Szentlélek megnyilvánulása, jelenléte, mindig természetfeletti módon történik. Ez nem véletlen, ennek így kell lennie. Mert nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben. Az Úr felhatalmaz bennünket, hogy munkánkat úgy végezzük, ahogyan azt végeznünk kell. Ez a kulcsa a gyümölcsöző szolgálatunknak. Izrael tizenegy nap alatt is megtehetette volna az utat a pusztában, de ez az út negyven évig tartott. Hogy mi mennyi időt töltünk a pusztában, az attól függ, hogy milyen gyorsan tanulunk meg engedelmeskedni az Úrnak. Izrael körben járt, de nekünk ki kell törnünk a körbenjárásból Jézus nevében. Isten nem körbenjárásban vezeti népét, hanem egyenesben. Az soha nem Isten akarata. Kör alakban nem létezik élő víz. Ilyen folyó nincs! Mondhatjuk, adj áldást, Uram, adj ébredést, légy segítségünkre. Ha körben folyik a víz, abból csak mocsár lesz.

A Biblia Isten alkotmánya. Azt nem lehet megváltoztatni. Akik papi szolgálatban állnak, szentségben járjanak! Isten a szívünk mélyére néz. Tarts mély bűnbánatot! Ne mondd azt, én alázas vagyok, hátravonulok, nem veszek részt közvetlenül a munkában, hanem hátulról segítem, imádkozom érte. Vedd fel a keresztedet, ne húzdj félre! Munkálkodj együtt az Úrral, együtt a pásztorral és a többi munkással! Mi mindnyájan Isten külön alkotása vagyunk, saját jellemünkkel, talentumunkkal. Senkit nem másolhatunk le. Isten mindig az eredetivel dolgozik. Az eredeti Jézustól származik! A kenetet mindig Jézustól kapjuk. Ez eredeti kenet. Legyen folyamatos a kapcsolatunk Vele, folyamatosan teljes engedelmességgel!”

Mindez az Úr fenséges dicsőítésével folytatódott, énekléssel, amely többször is átment nyelveken való éneklésbe. „Azok, akik másként akarnak visszamenni munkaterületükre, mint ahogyan idejöttek, a Szentlélek nagyobb kenetével és erejével, jöjjenek előre, és kézrátétellel imádkozom értük. De a kenetet egyedül a Szentlélek Isten adja.” – Az Úr dicsőségének és erejének jelenléte mindent betöltött. Bonnke testvér felállt egy székre, s az Úr munkásai fegyelmezett kettős sorban vonultak el mellette, akikért jobb és bal kezével, kettesével egy-egy, a Szentlélek felhatalmazásával mondott mondattal imádkozott, továbbítva az Úr nagy kenetét a szolgálatra. Körülbelül 3 és fél ezren mentünk előre, hogy részesei legyünk ennek a hosszan tartó, különleges szolgálatnak, miközben az egész nagy gyülekezet folyamatosan dicsőítette az Urat, minduntalan átmenve nyelveken való éneklésbe is. Voltak, akik a földre estek Istennek erejét átélve, egyesek sírtak, előfordult, hogy mások nevettek a túlaradó örömtől. – Majd egy megható, megrázó levelet olvastak fel az afrikai testvérek részéről a húsz év alatt nyert kimondhatatlanul sok áldásért, amit missziójuk jelentett.

Az elmúlt időben két államelnök is megtért. Az egyiknek felesége hónapok múltán telefonon felkereste Bonnke testvért, és többek között örömmel azt mondta: „Amióta megtért a férjem, teljesen megváltozott!”

„A közbenjáró imádkozás kezdettől a fő fegyverünk volt. Amikor az igen csekély eredményt hozó tradicionális evangélizálásról áttértünk az Isten Szentlelkével való engedelmes együttműködésre, egy tíz éve teljesen vak embert hoztak elé. «Azt mondtam: Uram, én még sohasem imádkoztam vak ember gyógyulásáért, de Te tudsz cselekedni.» S amikor imádkoztunk érte, a férfi elkezdett kiáltani: «Látok! Látok!» S ezzel megindult az Úr élő vizének áradásával együtt a csodák, gyógyulások sora is, folyamatosan, tizezrek megtérésével, Szentlélek-kereszttségével. Dicsőség az Úrnak!”

Az összejövetel végén a megtérni akarókat és a szabadulni vágyókat hívta előre. Majd igékkel, biztató szavakkal felébresztette a betegek gyógyulásban való hitét. Azután elhangzott

a felszólítás: „Akik bizonyosak abban, hogy meggyógyultak, jöjjenek előre biznyságot tenni! Egy ötven év körüli asszony felemelt mankókkal igyekezett a pódium felé. Bonneke testvér rászólt, hogy még a kezéből is tegye le a mankót, és siessen fel a pódiumra. Az asszony szaladva ment. «Most pedig kergetőzzünk, fogjon meg!» Az asszony ezt teljesen egészségesen, futó lépésben tette. Egy negyven év körüli asszonynak a felső karja volt elrásokodva. A Szentlélek forró, gyógyító ereje járta át őt is, mint másokat. Akkor még csak érezte a gyógyulást, amikor felment az emelvényre. De a teljes meggyőződés céljából ott mindkét karját teljesen szabaddá tette. Ragyogó arccal nézte, s mi is láttuk, karja egészen ép volt. Ezeket azután még egyéb biznyságtételek követték.”

Az Úr áldja meg továbbra is „Afrika apostolát”, ahogyan őt sokan nevezik, minden munkatársával, s Isten valamennyi hű gyermekével együtt. Kiváltság Isten munkatársának lenni. Legyünk az Ő engedelmes, Szentlélekben buzgó, átadott életű munkásai!

IFJÚSÁG – MISSZIÓ

Részt vettem az ifi napokon • Szűcs József

Első benyomások

... pontosabban majdnem egy teljes napot (dec. 29-ét) a Gizella úti gyülekezetben töltöttem. Már kora reggel – közeledve az említett imaház felé – a dicsőítés kiszűrődő hangjai jelezték, nem tévedés, nem elírás, a Téli Ifi Napok ismét megrendezésre kerültek. A lépcsőházba érve a régi megszokott hangulat fogad. A regisztrációs lányok vidáman, bár kissé izgatottan ismerkednek az újonnan érkezőkkel és a számítógéppel. Harmadszorra sikerül is beütniük hibátlanul mindkét létfontosságú adatot: ki vagyok és honnan jöttem. Habár aggodalomra semmi ok, ifj. Fábrián Attila vigyázó szemei öröködnék a monitor képernyője felett. Még egy szinttel feljebb érve elég nagy zsúfoltság fogad. Lehetünk vagy félezren, bár mint később megtudom, száz „bűnös” fiatal, aki biztosra ígérte jöttét, nem érkezett meg. A nagy imateremben éppen Chernel András ózdi lelkipásztor beszél a hatékony imádkozásról.

Néhány gondolat az imádkozásról

A teljesség igénye nélkül hadd ragadjak ki néhány gondolatot ebből az igetanulmányból!

– Az ima a tehetetlenségére rájött ember segélykiáltása Isten felé. A Bibliában először az 1Móz 4,26-ban olvassuk, hogy „kiáltották” (kezdték segítségül hívni) az Úrnak nevét.

– A Cselekedetek könyvében az imádkozók cselekedeteiről olvasunk. Akik közül az egyik, Pál apostol ezt írja a thesszalonikabelieknek: „Félbe ne szakítsátok az imádkozást” (1Thes 5,17 Chernel A). A szíved (ne a szád) legyen állandó összeköttetésben Istennel. Ez hasonló ahhoz az állapothoz, mint amikor szerelmes vagy: nem tudsz nem gondolni Istenre.

– A nyelveken imádkozás három fajtája:

1. Amikor valamelyik idegen földi nyelven imádkozom, és ezt pl. egy orosz ember megérti.
2. A Szentlélekkel való beteljesedés jeleként valamilyen földi vagy mennyei nyelven Istenhez beszélek.

3. Isten szól hozzám a nyelvekenszólás által, és azt valaki megmagyarázza.

– A körülmények nem akadályozhatnak meg az imában. A „majd”-ból nem lesz semmi, az ima jelszava: „ITT és MOST”. Dániel is mondhatta volna, hogy most nem imádkozom, mert:

- százhusz tartomány gondja nyomja a vállam, nem érek rá, és különben is meg van tiltva.
- éhes oroszlánok állnak mellettem, a körülmény nem megfelelő.

De ő nem keresett kifogásokat, és minden győzelme ebben rejlett.

– Az igazi dicsőítést Jóbtól lehet megtanulni, aki nehéz körülmények között tudta kimondani:

„Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!”

– A böjt nyomatékot ad az imának. Nem azért böjtölünk, hogy meghassuk vele Istent, hanem azért, hogy megtisztuljon a szívünk.

– A héber nyelvben hét igetörzs van. A 7. igetörzs a kölcsönösséget fejezi ki, pl. : verekszik, levelezik stb. Az Ószövetségben az imádkozás mindig ebben az utolsó igetörzsben található meg. Ne csak te beszélj az imában, csendesedj el, mert az Úr is akar szólni hozzád!

– Végül egy jó tanács: Légy kitartó az imádkozásban! „Ha késik is, nem marad el!” Maradj vesztég, mert ekkor az Úr még többet akar megmutatni az Ő dicsőségéből!

Az ifjúság bemutatkozik

Előljáróban egy rejtvényt szeretnék feladni az olvasóknak. Mit jelent a következő betűkombináció: MT & DNT?

(a megoldásokat kérjük a szerkesztőség címére!)

Mundrucz Tamás & D. Nagy Tamás segítségével közel hat órán keresztül 28 +- 1 gyülekezet ifjúságával ismerkedhettünk meg. A +1 gyülekezet Kisvárda, a -1 pedig Tamási volt.

A tamási gyülekezet ifjúsága a „nagy ébredés” után 6 főre növekedett, de most az ifi napok alatt majdnem radikálisan 0-ra csökkent. Történt pedig, hogy bekonferálták az ifjúságot és bemutatkozó jelenetük címét: Az Elragadtatás. Percekig hiába vártuk, hogy a „magasröptű” produkció majd a szemünk előtt játszódik le, és mivel az OIM tagjai sem ragadtattak el a helyükről, így megnyugodva csak a legjobban sikerült tréfaként könyvelhettük el az esetet.

Sokkal jobban sikerült viszont a mezőcsokonyai gyülekezet bemutatkozása. A

rendelkezésükre álló öt percben egész pontosan, dátumról dátumra haladva, legkevesebb tizenötven magyarázták el, hogy miért nem készültek semmivel. Készültek viszont a mátészalkaiak. Külön erre az alkalomra írt versből tudhattuk meg, hogy „Mátészalkáról igenis támadhat valami jó”. Habár a FIRE-t (tüzet) Záhonyról kellett importálni. A tranzakció olyan jól sikerülhetett, hogy a záhonyi Lenin sugárúton riporterkedő riporternek alig talált végrehalálásra valakit, aki a „kereszt-tény” kifejezést megmagyarázza. Egy azonban biztos: Békésen szeretik a fiatalok legjobban egymást és a focit. Utoljára a labdarúgó világbajnokság döntőjére mentek ki a brazil fiúk úgy, mint a békési ifjúság a bemutatkozásra – kézen fogva. Nem szeretik viszont a fiatalok az Élő Vízet olvasni, tudhattuk meg a tápiószentmártoniak jelenetéből. Nekik ezt mindenképpen el kell hinnünk, mivel Balogh Sándor szerint náluk minden nap 5-től 7-ig „ébredés” van. Mundrucz Tamás erre meg is jegyezte, idézem: „Tenni kell valamit, hogy az Élő Víz ne Álló Víz legyen.”

Az is biztosnak tűnik, hogy a kecei fiúk jókedvét csak a lányok tudják meghozni. A kecei lányok némi késéssel futva érkeztek a helyszínre, hogy megmentsenek bennünket az „Ez az a nap...” kezdetű D-dúros gyászinduló végighallgatásától. Megérkezésükkel mi is szem-, ill. fültanúi lehettünk a helyzet gyökeres megváltozásának. A keceliekkel ellentétben a komlóiakat viszont csakis fiúk menthetik meg, lévén valamennyien lányok. A sok egyéb mellett ez is imatéma volt.

Mindemellett azért komoly együttesek komoly előadásainak is szem- és fül-, illetve csak fültanúi lehettünk. A hajdúsámsoni ifjúsági vezető például a modern technikát hívva segítségül (1 db rádiótelefon + 1 db mikrofon) felhívta az éppen stúdiófelvételeit készítő Christianus együttest, hogy, ugyan, énekeljék már el egyik legújabb számukat a telefonba. A szám egyébként egy mennyei telefonhívásról szólt.

Még komolyabbra fordítva a szót, most fel kellene sorolnom, milyen műfajokon keresztül ismerkedhettünk meg országunk ifjúságával. Zenében volt: rap, rock és egyéb (szóló- és kórusének és egyéb) vers, pantomim, bábjáték, jelenet, több nagyon jó bizonyág, beszámoló: börtönmisszióról, gyermek- és öregotthon ill. kórház evangélizációkról. Külön megemlíteném azokat az ifjúságokat, akik a gyermekevangélizációban foglalatostkodnak. Ilyenek a makói és az inárcsi gyülekezetek ifjúsága. Mindenesetre az kiderült, hogy rengeteg olyan érték van

ifjúságainkban, amiről eddig nemigen tudtunk. Akik nem voltak itt, azok sajnálhatják; akik itt voltak, azok pedig azt sajnálhatják, hogy nem jöttek el azok, akik sajnálják azt, hogy nem jöttek el. Biztosan ők is sok jó és értékes dolgot bemutatnak volna!

De búcsúzásul és vigasztalásul hadd tanácsoljam minden 14 és 100 év közötti pünkösdi fiatalnak: Fiúk, Lányok jövőre ('95) veletek, ugyanitt!

{k1995107}

Fotó: *Bernhardt Gyula*

{k1995108}

Fotó: *Bernhardt Gyula*

Az Evangéliumi Pünkösdi Közösség jövője • Kovács Zoltán

%Fábián Attila felszólalása a Téli Ifjúsági Napokon – rövid vázlat.

Önmagában véve nem beszélhetek a Közösség jövőjéről ebben az üdvtörténeti időszakban. Ezzel a kijelentéssel nem a gyülekezeti, felekezeti kötődésen akarok lazítani, hanem a felekezeti sovinizmus ellen kívánok fellépni. Jövője Krisztus testének, az egyetemes eklézsiának van. A Közösségnek csak akkor van jövője, ha benne van az ekléziában. Áldás a Pünkösdi Közösség léte, intézményrendszerének működése, de a jövő az ekléziáé. A mai világban csak Krisztus testének van jövője, értelmes üzenete.

Az evangélium számomra nem egy tantétel, hanem élő valóság. Ezért van reménységem és jövőképem. Nem félek a jövőtől, mert hitszemeim látják az eljövendő és nem késő Krisztust. Ma nem képes fennmaradni a felszínes, csak kulturális vagy érzelmi kereszténység. *Közeledik az ázsiai vallásokkal a New Age-dzsel, a sátánizmussal való nyílt konfrontáció.* Emiatt hamarosan vége lesz a lanyha, „terepszínű”, formális hagyományokká és liturgiákká silányodott, tespedő kereszténységnek, hiszen ebben a küzdelemben csak az számít, működik-e a hitem.

Lángoljatok, teljesedjete meg Szentlélekkel, mert nem őrizhet meg titeket más ezekben az időkben! Ha éljük azt, amiről bizonyosságot teszünk, csak akkor van jövőnk! Meg kell tanulnunk testvéri módon együttműködni a más felekezeti hívőkkel. Ez csak úgy lehetséges, ha igazán otthon vagyunk a Pünkösdi Közösségben, ha nem bíráljuk arrogánsan. Én elfogadom a Közösséget minden hibájával együtt, és együtt akarok dolgozni a Szentlélek által vezetett testvérekkel. Magyarországon nagy baj a széthúzás, az intrika, a megosztás. Ez ellen zárunk kell a sorainkat. Imádkozzunk együtt ezekért! Akkor van jövőnk, ha hatékonyan tudunk evangélizálni, utóbbi pedig a hatékony imádkozásból fakad.

„Így szól az Úr, Izráelnek Szentje és Teremtője: Kérdezzétek meg a jövendőt tőlem, fiaimat és kezeim munkáját csak bízatom rá!” (Ézs 45,11) A jövő az Úr kezében van. Bízunk magunkat egészen rá! Ami fontos, azt Ő felszínre hozza. A gyülekezet sorsát is bízunk Rá! Folyamatos kapcsolatban kell lennünk Vele, hogy tudjuk – a Szentlélek segítségével –, mi az Ő akarata. A Mindenhatónak gondja van ránk, Ő alkotott minket. Fogadjuk el magunkat annak, akik vagyunk. Isten megváltott gyermekeinek. Az Atya szól hozzánk: „Fiam! Lányom! Az enyém vagy! Ne a magad életét akard élni! Bízom magad Rám!”

Az Úrnak csodálatos terve van a nemzetünkkel. Az ébredés tőlünk függetlenül jön, de ha nem vesszük ki a részünket annak előkészítésében, akkor nélkülünk fog megtörténni. Egyedül te vagy felelős, hogy részese vagy-e. Ne mutogassunk egymásra! El kell jutni oda, hogy egyedül én vétkeztem... hadd tanítsam a pogányokat a megtérésre! Úgy érzem, a Szentlélek megfogta a kormánykereket Közösségünkben. Isten szeme előtt zajlik a mindennapi életünk, s Neki terve van vele. Terve örök, már a világ teremtése előtt kész volt. Ő helyez be bennünket ebbe a nagy átfogó tervbe. Az Úr az Ézs 45,2–6-ot ígérte nekem a jövőre nézve.

A Szentlélek lerontja a felekezeti sovinizmus határait. Szélesíti szolgálati lehetőségeinket (sátormisszió, új gyülekezetek), nyitott ajtót adott a rádióban és a televízióban. A Pünkösdi

Közösségnek missziós küldetése van. A befeléfordulás, kisebbségi érzés helyett forduljunk a kívülállók felé.

Tavalyi tettek – idej tervek • Kovács Zoltán

– *Mennyire itéled sikeresnek az elmúlt esztendőt az elnökség működése szempontjából?* –
kérdézem Fábrián Attila testvért, Közösségünk elnökét.

– Nem szeretem a sikeres szót, inkább úgy fogalmaznék, hogy eredményesen, értelmesen munkálkodtunk. Önmagammal nem vagyok megelégedve, eredetileg többet vártam. Az viszont nagyon jó, hogy az elnökségen belül őszinte, valóban baráti a kapcsolat, melynek közöttünk a szeretet, és nem a tekintélyelv az alapja. Szeretek a munkatársaimmal együtt dolgozni. Mára kialakult közöttünk az Úrtól való rend, mindenki azt csinálja, amire küldetése van. Nagy vonalakban tudjuk mit akarunk, és merre akarunk menni. Nemcsak csavarok vagyunk a Közösség gépezetében, hanem sikerült átformálnunk is dolgokat. Lassan a Közösség is érzi, hogy nem az önfenntartás, hanem az evangélizálás a gyülekezetek feladata. Az Országos Presbitérium (OP) ülésein is érezhető a lelkületi változás. A novemberi ózdi alkalmon például nagyon jó volt a többnapos együttlét, a sok közös imádkozás, a megbeszélés, majd befejezéséppen az úrvacsora.

– *Terveitek valóra váltak az eddigiekben?*

– Februárban, hivatalba lépésünk idején még egymás és a Közösség helyzetének megismerése volt napirenden. A helyzetfelmérés az Úr kegyelméből sikerült. A hétfőket mindig közös imával kezdjük, melyben a többi munkatársunk is részt vesz. Ez az egység és az eredményes lelki munka alapja. Örülök a munkacsoportok aktivizálódásának. Tavaly több új misszióállomás jött létre. Az anyagiakban is megáldott minket az Úr, a Közösség pénzügyi téren megtakarítással zárta az évet. Ez külön öröm, hiszen eredeti célunk volt az anyagi helyzet rendezése, s ez – mivel nem akartam adminisztrátor lenni – úgy ment végbe, hogy az egyes munkaterületek vezetői gyakorlatilag önállóan gazdálkodtak az éves pénzügyi keretükből.

– *Mit teszte az új évben? Gondolom, most is nagy hangsúly lesz a sátormisszió.*

– Valóban, bár a sátormisszió csak egy része Közösségünk sokrétű bel- és külmissziós tevékenységének. Igyekszünk javítani és erősíteni a külföldi magyar pünkösdi testvérekkel való kapcsolatunkat. A tavalyi év utolsó negyedében személyes látogatásokat tettünk a szomszédos országokbeli magyar testvéreink körében. A vajdaságiakkal konkrét munkaprogramokban egyeztünk meg. Velük mindig jó volt a kapcsolatunk a múltban is. Keressük az együttműködés lehetőségeit az erdélyi, a kárpátaljai és a felvidéki, sőt az amerikai magyar testvérekkel is. Mivel a szomszédos országokban élő magyar testvérek is igénylik az együttműködést, és az országhatárok is nyitottabbá váltak az elnyomó kommunista rezsim bukása után, így egyre markánsabban fogalmazódik meg bennem a gondolat, hogy az új helyzetben a belmisszió számunkra nem az országon belüli, hanem a magyar nemzetben belüli munkát jelenti. Különösen így van ez az oktatás és az irodalom területén. Főiskolánkon már most tanulnak erdélyi és vajdasági fiatalok, és nagy az igény a magyar nyelvű evangéliumi irodalom iránt is. (Például a környező országokból sokan megrendelnék az Élő Vized, de nem tudnak fizetni érte. Aki adakozni szeretne azért, hogy ezek a testvérek is olvashassák az Élő Vized, szeretettel kérjük, hogy „Élő Víz – külföldieknek” megjegyzéssel küldje be adományait a következő csekk számlára: Élő Víz Alapítvány, MHB 325–11970. Köszönjük! – KZ)

A kormánytól is felvettem – más felekezetektől függetlenül, de velük párhuzamosan –, hogy az irodalom és az oktatás területén segíteni szeretnénk a környező államokban élő magyarságnak. Hivatalosan nem zárkoztak el ez elöl, s valószínűleg ők is támogatják az ilyen irányú tevékenységünket. Jó lehetőség erre a levelező tanfolyam, ezért is örömdetes, hogy

felgyorsult az ICI tankönyvek kiadása.

Magyarországon belül az új gyülekezetek alapítását helyezük előtérbe, kezdetben a fővárosban és környékén. Terveink szerint először házcsoportokat hoznánk létre, s később ezekből alakulnának ki az új gyülekezetek. A gyülekezetplántálásban a sátor is segít, de az mindenhol utazik az egész országban, így a munka oroszlánrésze mindenütt a helybeli testvérekre marad.

– *Szinte teljesen új munkaág Közösségünkben a külmiszió. Ebben mit terveztek az idén?*

– A más népek felé irányuló külmisziókban nagyon fontos finn testvéreink segítsége, akikkel együtt tervezzük az Ural környéki misziókat, melynek során júliusban 8–10 testvér megy hirdetni az evangéliumot az udmurtoknak és a mariknak. Véget akarunk vetni annak az áldatlan állapotnak, hogy Közösségünk mindig csak vár valamit a nyugati testvérektől, de ő maga nem ad segítséget senkinek, ezért az Ural miszió anyagi terheit is saját forrásból kívánjuk állni. A tavalyelőtti albániai és tavalyi macedóniai miszióutaknál a költségek felét már mi fedeztük.

– *A Közösségen belül mit szeretnétek elérni?*

– Hogy az új évben ne hiába teljen az idő, hanem gyülekezeteinkben megfigyelhető legyen az egészséges lelki növekedés és a tanítvánnyá válás. Ne legyenek viták, sértődések, hanem egyre több testvér rendelkezzen egészséges istenfiúi öntudattal, szaporodjon az áldozatvállalásra és a terhek hordozására kész, hűséggel kitartó munkások száma, és dinamikus, fejlődő pünkösdi gyülekezetek működjenek szerte az országban.

Lehet, hogy az emberek ma nehezebben fogadják el az evangéliumot, mint négy évvel ezelőtt, de az evangélizálás mindig időszerű, így most is. A formák változhatnak, de ez nem. Az evangélizálás az eklészia fő feladata, amíg a kegyelmi idő tart. Gyülekezeteink figyelmébe ajánlom viszont, hogy nem lehet csak evangélizálni, szükség van a lelkigondozás – nevelés – tanítás ezt követő láncolatára, hogy az új megtértek beépüljenek a gyülekezetekbe, s idővel ők is beálljanak a munkába.

Meg kell még említenem a Bibliai Főiskolát, mely az idén bocsátja ki az első végzős hallgatókat. Ezúton is buzdítom gyülekezeteinket, vállaljanak áldozatot abban, hogy a végzősök megtalálják a helyüket (segítsék őket, és a gyakorló éveik alatt tegyék lehetővé, hogy arra alkalmas lelkipásztor mellett megszerezzék a szükséges gyakorlati tapasztalatokat), hisz a gyülekezetek adományain kívül más anyagi forrásunk nincs. Magának a Főiskolának pedig nagyon kellene egy önálló épület, hogy enyhüljön a központi székház jelenlegi zsúfoltsága. Hiszem, az Úr megoldást ad erre, és az év során felmerülő többi problémára is!

Bizonyságok a Sátormiszióból • Süveges Imre

%A Sátoros ünnep OIM Evangélizáció sorozat a nyár folyamán sok-sok munkát, szervezést, imádkozást, befektetést igényelt, és Isten áldása következtében sok megtapasztalás, bizonyság kísérte. Ebből szeretnék egy kis csokrot közreadni.

Így kezdődött...

Nagy áldás volt számunkra megtapasztalni még egészen a szezon elején, hogy az Úr miként nyitott kaput a sátor előtt. A sátor időben megérkezett, de az ügyintézés során kiderült, hogy a Bibliaiskola nem kaphatja meg vámmentesen. Ez azt jelentette, hogy a nagy értékű adomány 25% Áfa és 14% vámterhét a Közösségnek kellene fizetni, ami szintén nem kis összeg. Az elnökséggel minden hétfőn reggel 9-től imaharcot folytatunk gyülekezeteinkért. Elkezdtünk ezért is imádkozni, az Úr kezébe tettük le az ügyet, tudva, csak Ő adhat megoldást, hiszen fizetni nem tudunk. Egy héttel később – hétfőn – már hálát adtunk a megoldásért. Kiderült ugyanis, hogy a sátrat, ha a Bibliai Főiskola nem is, de az Élő Víz Alapítvány megkaphatja vámmentesen, mivel a sátor felhasználása megfelel az Alapítvány alapító okiratában levő

célok egyikének, mely konkrétan így hangzik: a Pünkösdi Közösség eszméjének terjesztése. A vámmmentesség azonban még így is a vámosok jóindulatán múltott. Hét közben vámszakértőnk, Tóth János testvér intézte a sátor vámolási ügyeit. Mint később elmondta, két lehetőség között választhatott. Megpróbálja valahogy nem teljesen egyenes úton elintézni az ügyet, vagy hitbéli lépésként felvállalja a nehezebb, de becsületesebb utat. Előző vasárnap a péceli Kármel gyülekezetben éppen az „egyenes úton való járásról” volt a tanítás. Isten csak ehhez adja magát, csak ezt áldja meg. Felvállalta a hit rizikóját, bement a parancsnokhoz, őszintén elmondta, milyen célt fog szolgálni a sátor. A vámparancsnok engedélyezte, így a sátor teljesen ingyen az Élő Víz Irodalmi Alapítvány tulajdonába került, s az Alapítvány Közösségünket bízta meg a felhasználásával. Az ügyhöz még hozzátartozik, hogy éppen ez a parancsnok néhány nappal az említett beszélgetés előtt utasította el az egyházi szervezet nagyobb volumenű vámmmentességi kérelmét. A Sátormisszió isteni vezetés folytán jött létre, ezért Ő minden akadályt elhárított előle.

Ez történt...

Munkások, szolgálattevők véleménye:

„Számomra már az előkészület is nagy élmény volt. Egy előre meghirdetett gyűjtés bevétele fedezte a hét teljes költségét. Jó volt látni a testvérek adakozókészségét, áldozatvállalását és a gyülekezet aktivitását a kezdés előtti napokban. Visszaemlékszem egy napra, amikor szinte zsongott a gyülekezeti ház a szorgos munkásoktól. A nagyteremben a fiatalok egy része a zenekarral új énekeket tanult, az irodában kb. 10–15-en a traktátusokat készítették elő, az egyik bibliaköri teremben a bibliakörvezetők a gyermekprogramokon dolgoztak, az étkezdében éppen transzparenszeket festettek, és sorolhatnám. Működött az az ígevers, hogy a pásztor tényleges feladata a szentek felkészítése a szolgálatra, mert azok tényleg szolgálnak.”
(Pécel, pásztor)

„Pásztori szolgálatomban még sohasem éreztem olyan jól magam, mint a sátoros programok során. Mindenki mozgásban volt, a tagok engedelmesen szolgáltak, imádkoztak, bizonyosságot tettek, egyszerűen lelkesen dolgoztak Isten országáért. Ha csak ennyi eredménye lett volna az egy hétnek, már akkor is megérte volna.”
(Paks, pásztor)

„Kis gyülekezet vagyunk, tagjaink többsége fiatal, nem csoda hát, hogy aggódtunk a Sátormisszió költségei miatt. Az imádkozáson túl külső szponzorokat is kerestünk, és az Úr kedvessé tett bennünket előttük: több mint 60.000 Ft-ot adakoztak nem hívő vállalkozók és cégek. Ez az összeg az összkiadásunk felét fedezte, így már semmilyen anyagi gondunk nem volt a programsorozat során.”
(Kalocsa, ifjúsági pásztor)

„Jó volt együtt dolgozni, együtt lenni. Kicsit Kadarkútra emlékeztetett. (Ott tértem meg) Élmény volt érezni az Úr erejét a sátorban, hogyha nem is volt az a nagy ébredés..., de valami elindult. Folytatni kell.”
(Egy munkás Paksról)

Akiket megérintett az Úr...

„Eddig nem nagyon ismertem a gyülekezetet, imatermük falán belül élték hitéletüket, talán csak egy-két kósza hír járta a várost. A Sátoros ünnep programsorozat után – több alkalmon én is részt vettem – teljesen megváltozott a véleményem. Ha már előbb felismertem volna a keceli gyülekezet pozitív értékeit, még jobb helyet kerestünk volna az új templomuk felépítéséhez.”

(Kecel, polgármester)

Egy harminc év körüli fiatalember, aki az alkohol rabja lett, napi 20 db Andaxint szedett, a kórházban majdnem meghalt. Eljött a sátoros alkalmakra, és ott találkozott Istennel,

megszabadult, meggyógyult, bűnei rendezve vannak, most már Isten gyermeke, megtisztult, kiegyensúlyozott étellel.

(Kalocsa)

Egy tanárnő, aki kereste az élet értelmét, és behálózták a mormonok, akiknél bemerítkezett, de másfél év után elmaradt, mert mindig ez az igevers járt a fejében: „Ha valaki ezekhez hozzátesz, e könyvben megírt csapásokat veti Isten arra (Jel 22,18). Tovább keresett, amíg az egyik barátnője – aki már megtért a sátorban – magával vitte a sátoros összejövetelekre, ahol megtalálta személyes Megváltóját. Azóta mindketten a hajdúsámsoni gyülekezet debreceni házicsoportjába járnak.

(Debrecen)

Egy testvérnő komoly és hosszantartó hátfájdalmából gyógyult meg az egyik esti evangélikációs koncerten. Előtte nem tudott lehajolni, és sokat szenvedett betegsége miatt. Másnap este bizonyosságot tett, és egy-két tornamutatvánnyal bizonyította, hogy Isten teljesen meggyógyította.

(Bp. Kármel-Agapé, XVII. ker.)

Egy édesanya látva a plakátokat, elment az egyik esti alkalomra. A Szentlélek megérintette, megnyílt Isten felé. Másnap a lánya is vele ment, később még a katona fia is csatlakozott. Mire véget értek a sátoros alkalmak, az egész család Isten gyermekeként új életet kezdett.

(Hajdúsámson, Debrecen)

A hajdúsámsoni gyülekezet debreceni házicsoportjának a sátoros evangélikáció előtt kb. 10 tagja volt, azóta 40–45 fő látogatja alkalmait. Isten áldása következtében egy új gyülekezet formálódik.

Hálásak vagyunk Istennek a bizonyosságainkért, és csak Őt illeti meg a dicsőség mindenért! Ez csupán egy kis kóstoló a „bizonyosságok felhőiből”, de hadd legyen bátorító számunkra, hogy csak dolgozva érdemes hívő életet élni, hiszen a Szentlélek kenete csak így nyugszik meg életünkön. Idén is folytatjuk!

{k1995109}

{k1995110}

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Gyermekbemutató • *Matécsa Zoltán és felesége, Csilla – Kecel*

A kép kislányunk, Debóra bemutatásán készült 1994. okt. 30-án. Testvérei, Jonatán és Hanna után harmadszor állhattunk Isten előtt áldást kérve gyermekünkre. Városi Ferenc lelkipásztor igei szolgálata a prófétanőről, Debóráról szolt a Bír 4,4–9 versek alapján, példaként állítva gyülekezetünk elé a szolgáló életet.

Mit is kívánhatnánk gyermekünknek, mint hasonló életet Jézus Krisztusban!

{k1995103}

Felvétel az Evangéliumi Pünkösdi Közösség Bibliai Főiskolájára • *Telegdi József dékán*

Az EPK Bibliai Főiskolája az 1995/96-os tanévre felvételt hirdet mindazon tanulni szándékozó testvérek részére, akik

– Istentől elhívást kaptak lelkipásztori, vagy hitoktatói szolgálatra, illetőleg a gyülekezeti munkát segítő egyéb szolgálatokra,

- középfokú (vagy magasabb) képesítéssel rendelkeznek,
- legalább egy éve tagjai valamelyik gyülekezetnek,
- már eddig is vállaltak különféle szolgálatokat a gyülekezetben.

A képzés időtartama nappali tagozaton 4 év (levelező tagozat az új tanévben nem indul). A főiskola tandíjköteles.

Nem a Pünkösdi Közösséghez tartozó, de megtért keresztények is kérhetik felvételüket.

A jelentkezés határideje: 1995. május 31.

A felvételi kérelmet az Országos Titkárság címére kell küldeni:

1143 Budapest, Gizella út 37. (Tel.: 06 (1) 251-6987)

A felvételi kérelemhez csatolni kell:

- kézzel írt önéletrajzot, melynek lényegretörően tartalmaznia kell a jelentkező megtérésének, elhívásának történetét,
 - születési anyakönyvi kivonatot,
 - érettségi, ill. a legmagasabb iskolai végzettséget tanúsító bizonyítványt (az idén érettségizők a felvételi vizsgára hozzák magukkal bizonyítványukat),
 - orvosi bizonyítványt, mely a főiskolai tanulmányokra való alkalmasságot igazolja.
- Szükséges még lelkipásztori ajánlás is, mely lényegében a felvételi kérelmen történik.

A felvételi kérelem (jelentkezési lap) a Titkárságon, ill. a Közösség lelkipásztorainál szerezhető be.

A jelentkezők felvételi vizsgán vesznek részt.

A felvételi vizsga tárgyai:

- ó- és újszövetségi bibliaismeret,
- Keresztény etika (önismereti teszt),
- Önéletrajzi és hivatásismereti kérdések (megbeszélés).

A *felvételi vizsgadíj*: 1000 forint, melyet a vizsga napján a helyszínen kell befizetni.

A felvételi vizsga várható *időpontja*: július vége (a pontos időpontról minden jelentkezőt levélben értesítünk).

A jelentkezőknek eredményes felvételi vizsgát és jó előmenetelt kíván: *Telegdi József* dékán

Hibaigazítás

Előző számunk (1994/6.) Pünkösöd ma! című cikkébe sajnálatos hiba csúszott. A 12. oldal első bekezdésének vége helyesen: a volt cellatársa munkálkodása nyomán egy hónap alatt öt, kb. 750 fős gyülekezet alakult! A hibáért (a hiányzó nulláért) olvasóink szíves elnézését kérjük.

Impresszum

Felelős szerkesztő: Kovács Zoltán

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Kázmér Pálné, ifj. Kovács Béla, Nagy Kornél, Pánczél János, Szűcs József, Telegdi József

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: Dunaharaszti – rehabilitációs otthon

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987

Felelős Kiadó: Fábián Attila elnök

ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1995111}

VÍZSZINTES: 1. BIBLIAI IDÉZET. 14. Safira férje (ApCs). 15. Jézus visszajövetelét kifejező görög szó, fonetikusán. 16. Kilogramm rövidítve. 17. A zimbabwei autók jelzése. 19. Három húr neve a gitáron. 20. Biztonsági Tanács. 21. Olasz és jugoszláv gépkocsi jelzés. 23. Japán város. 25. Ezen a szigeten található Tonga legmagasabb pontja (1030 m). 26. Svájc harmadik legnagyobb városa. 27. „Az Urat a te Istenedet...” (Mt). 29. Pénzintézet. 30. Foghús, visszafelé. 31. ... szentje, a szövetség ládájának helye (1Kir). 33. Hazai óragyár. 34. Ruhakellék. 35. Semleges röviden. 36. Rokon hangzású szavak összecsengése a versben, névelővel. 38. „A jótéteményben pedig meg ... restüljünk” (Gal). 39. Zsidó férfi, aki elbocsátotta idegen feleségét (Ezsd). 42. „... sántikáltak kétfelé?” (1Kir). 44. i, i, i, i, i. 45. ... fólia. 47. Becézett női név. 48. A vízsz. 58. duplán. 49. Képmás angolul. 51. Város az Eufrátesz partján, visszafelé (2Kir). 52. ÖEO. 53. „Ha valaki nem akar dolgozni ne ...” (2Thes). 55. Kis Adél. 56. Kútkáva! 57. „... az Istentől született” (1Jn). 58. Részvénytársaság rövidítve. 59. Sérülés által keletkezik a bőrön. 61. Félig tiszta! 62. Déli ország, Egyiptom szövetségese (Ez). 63. E kapunál gyógyult meg egy sánta (ApCs). 65. Személyes névmás. 66. Betű kiejtve. 68. Kitalált történet.

FÜGGŐLEGES: 2. EGY ISMERT BIBLIAI IDÉZET KÉT SZAVA. 3. Duplán: libabeszéd. 4. YNR. 5. Zenei félhang, fonetikusán. 6. Az ajtó fontos része. 7. Kettős betű. 8. A talp szélei! 9. Országos Atomenergiái Hivatal. 10. Sütemény töltelék. 11. Áruház egynemű betűi. 12. Páratlanul laza! **13. A TEMPLOM ÉPÍTÉSÉHEZ HASZNÁLT ANYAG.** **14. BIBLIAI IDÉZET.** 18. Akhírának, a Nafthali törzs fejedelmének atyja (4Móz). 22. ... verzális, általános. 23. Magasabb helyre juttat. 24. „Aki ... önmagát a mi bűneinkért” (Gal). 25. 60%-os kamat! 27. Testén látható ereje. 28. Ultra... kéztisztítószer. 31. Sziklacsúcs, Mikmástól délkeletre (1Sám). 32. „Az én részem ... helyre esett” (Zsolt). 35. Téli sporteszköz. 37. Mendelévium, mesterséges radioaktív elem, rövidítve. 40. „Isten igaz ...” (Zsolt). 41. „A” lakodalom, népiesen. 43. Jákób és Lea leánya (1Móz). 45. „... itt van és hív téged” (Jn). 46. „Mind a halál, mind az élet a nyelv hatalmában van, és amiképpen kiki szeret azzal élni, ... annak gyümölcsét” (Péld). 49. Iskola diáknyelven. 50. Részben beérik! 53. Ingatlankezelő Vállalat. 54. A Nap a látóhatár fölé emelkedik. 60. Ilyen gyógyászat is van. 62. Mázol. 64. Az ön vegyjele. 65. Félteke! 67. „... vagyok az út” (Jn). 68. Nekem angolul.

Minirejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1995112}

VÍZSZINTES: 1. „Őrizd meg ami rád van ...” (1Tim 6,20). 3. Szin pusztája után itt ütöttek táborát a zsidók (4Móz 33, 12). 6. „Nem... találok ott harmincat” (1Móz 18,30). 7. „Aki Istentől van, az. ... az Atyát” (Jn 6,46). 8. Az Úr a győztesnek ebből az elrejtett eledelből ad (Jel 2,17).

FÜGGŐLEGES: 1. Itt jelent meg álmában Jákóbnak Isten (1Móz 28,19 új ford). 2. „Mert ... öntök a szomjúhozóra” (Ézs 44,3). 4. „Én vagyok az Alfa és az ...” (Jel 1,8). 5. Város Júdában (Józs 15,22).

A rejtvényeket készítette: *Hajdú Attiláné.*

BEKÜLDENDŐ:

a KERESZTREJTVÉNY vízsz. 1, függ 2, 14. soraiban található bibliai idézetek pontos helye és a függ. 13. sorban található anyag neve, valamint a MINIREJTVÉNY bekarikázott betűiből összerakott szó, mely Krisztus egyik neve.

BEKÜLDÉSI HATÁRIDŐ: **1995. március 7.**

A '94/6. szám rejtvényének megfejtése: Keresztrejtvény: 2Kor 8,9. Minirejtvény: Immánuel.

A helyes megfejtők közül kb. 500 Ft értékű könyvjutalmat nyertek: **Berla Ferenc** (Sülysáp),

Duszka Tibor István (Békés) és **Kriston Rózsa** (Bánhorváti).

GYERMEKKÖR

{k1995113}

{k1995114}

{k1995115}

{k1995116}

{k19951D}